

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

21. ČÍSLO / XX. ROČNÍK

11 Kč • 0,50 €

27. KVĚTNA 2012

Z obsahu:

Petr a modlitba církvní obce

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
9. května 2012
- strana 2 -

Přijď, Duchu Svatý!

Oživit plamen
Božího daru
- strana 4 -

„Duch Svatý je Láska“ (1)

- strana 5 -

Bída duše... a Královna milosrdenství

F. J. Sheen
- strana 6 -

Alois Scrosoppi (3)

Doplnění
světcova životopisu
- strana 8 -

Ranní mše svatá Pia XII.

Sestra Maria Pascalina
- strana 10 -

Ježíšova poselství

P. Ottaviovi
Michelinimu (43)
- strana 11 -

Tommaso Masolino (1383–1447): Kázání apoštola Petra, detail

Editorial

Církevnímu kalendáři dominují tři vrcholné svátky, které jsou oslavou klíčových událostí dějin spásy. Naši předkové jim dali svůj zvláštní titul: Boží hody. Pomnožné číslo názvů všech tří svátků vyjadřuje zřetelně, že se slavily vždy nikoliv jeden, ale několik dní. Tyto vrcholné svátky jsou oslavou jednotlivých fází rozhodující a převratné odpovědi Božího milosrdenství na pyšnou vzpouru lidských tvorů proti svému Stvořiteli. Bůh se ve svém věčném úrůdku rozhodl, že vyšle na svět a obětuje svého vlastního Syna, aby napravil, co bylo ďáblouvolou Istí a lidskou zlobou zmařeno, a položil nový základ pro trvalé Boží království na zemi.

Dříve než Boží Syn obětoval svůj život za spásu světa, připravoval tři roky sbor vyvolených apoštolů, aby pak zde na zemi pokračovali a uskutečňovali jeho dílo. Jejich zájem o Ježíšovo učení a působení a ochota následovat ho byly svým způsobem připraveny tím, že v duchu starozákonního zjevení očekávali příchod slíbeného Mesiáše. To bylo také klíčové téma všeho, co Ježíš Kristus hlásal, ale skutečná hloubka a podstata Ježíšova poselství daleko přesahovala jejich očekávání, představy i možnost jejich chápání, a to se nijak podstatně nezměnilo ani během tří let prožitých v důvěrné společnosti s Božským Místrem. Vyvolávalo to také spory, rozpaky, rozčarování a zklamání. Ježíš měl ovšem se svými žáky neskonale trpělivost nejen pro svou nekonečnou dobrotivost a shovívavost, ale také proto, že se mohl spolehnout na jiného Učitele, Ducha světla a pravdy, kterého pak svým učedníkům slíbil a seslal po svém návratu k Otci.

Můžeme říci, že Ježíšova příprava budovatelů Božího království směřovala právě k onomu vyvrcholení, které mělo nastat s příchodem Ducha Svatého. Kdybychom mohli s některým

z apoštolů udělat interview, co bylo pro něho tím největším životním duchovním zážitkem, není pochyb o tom, že by uvedl právě Letnice, onen velký den zázračné duchovní sklizně, kdy v apoštolech náhle přímo oslňujícím způsobem dozrálo všechno to, co Pán trpělivě tři roky zaséval, takže to zcela pochopili a začali nazírat, co mají předat celému světu.

O Hodu Božím velikonočním se jistě stala největší událost dějin spásy, ale bez události Hodu Božího svatodušního by se nám nedostalo darů Velikonoc. Právě tato událost se stala onou rozhodující explozí milosti a světla, která uvedla do pohybu růst hořčičného semene a činnost božského kvasu. Slavení Letnic by v nás proto nemělo zanechat dojem konce velkolepého svátečního období, ale musí v nás naopak přímo vyburcovat vědomí velkého, slavného a vlastně trvalého počátku.

Je naše svatodušní radost přiměřená velikosti toho, co slavíme a co si připomínáme? Ke svatodušním svátkům se nepojí nic sentimentálního ani dojemného. Ve srovnání s Vánoce a Velikonocemi nevyprovokovaly Letnice ani konzumní příživnictví, ani záplavu pozdravů. A přece právě a především o Hodu Božím svatodušním bychom si měli naplnění radostí navzájem gratulovat k narozeninám své velké Matky církve, k tomu největšímu daru a vyznamenání, jakého se nám dostalo v Duchu Svatém, který všechno ve všech působí, který si nás proměňuje ve svůj chrám, aby v něm trvale přebýval, a bez něhož bychom nebyli ničím.

Kdo nás naučí právě radosti, pravému sebevědomí a pravému pokračování Letnic? Obráťme se k té, která své osobní Letnice prožila o mnoho let dříve jako první z lidí, aby je pak s apoštoly prožívala opakovaně. Již po těch prvních Mariin

Dokončení na str. 12

Petr a modlitba církevní obce

*Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci 9. května 2012*

Draží bratři a sestry, dnes bych se chtěl zastavit u poslední epizody ze života svatého Petra ve *Skutech apoštolů*: jeho uvěznění z vůle Heroda Agrippy a jeho osvobození po zázračném zásahu Pánova anděla v předvečer jeho procesu v Jeruzalémě (srov. Sk 12,1–17).

Vyprávění je ještě jednou poznamenáno modlitbou církve. Svatý Lukáš totiž píše: *Tak byl Petr hlídán ve vězení; církevní obec se však naléhavě modlila za něho k Bohu.* (Sk 12,5) A když zázračně opustil vězení, u příležitosti návštěvy v domě Marie, matky Jana zvaného Marek, potvrzuje se, že *tam bylo shromážděno mnoho věřících a modlili se* (Sk 12,12). Mezi těmito dvěma důležitými poznámkami, které ilustrují chování křesťanské komunity v nebezpečí a v pronásledování, je vyprávění o uvěznění a osvobození Petra, které zahrnuje celou noc. Síla ustavičné modlitby církve stoupá k Bohu a Pán jí vyslyší a skuteční nepředstavitelné a nečekané osvobození tím, že vyšle svého anděla.

Petrova osobní pascha

Vyprávění připomíná významné prvky osvobození Izraele z egyptského otroctví, hebrejskou paschu. Jako se stalo v této zásadní události, také zde základní dění uskuteční anděl Páně, který Petra vysvobodí. A stejné činy apoštola – kterého anděl požádá, aby rychle vstal, opásal se, obul si sandály – kopírují skutky vyvoleného národa v noci osvobození Božím zásahem, když byl vyzván, aby ve spěchu snědl beránka s opásanými bedry, sandály na nohou, s holí v ruce, připravený vyjít ze země (srov. Ex 12,11). Petr tak může zvolat: *Teď vím jistě, že Pán poslal svého anděla a vytrhl mě z Herodových rukou.* (Sk 12,11) Avšak an-

děl připomíná nejen osvobození Izraele z Egypta, ale také Kristovo zmrtvýchvstání. Skutky totiž vyprávějí: *Najednou se objevil anděl Páně a v kobce zazářilo světlo. Strčil Petra do boku a probudil ho.* (Sk 12,7) Světlo, které naplňuje vězeňskou kobku, úkon probuzení apoštola připomíná osvobozující světlo Velikonoc a Pána, který porazil temnoty noci a zla. Nakonec ho vyzve: *Přehod' si plášť a pojď za mnou* (Sk 12,8), a dává tak v srdci zaznít sloům po zmrtvýchvstání u jezera Tiberiadského, kde Pán dvakrát Petrovi říká: *Následuj mne.* (Jan 21,19.22) Je to naléhavá výzva k následování: jen když vyjdeme sami ze sebe a vydáme se na cestu s Pánem a konáme jeho vůli, můžeme prožívat pravou svobodu.

Jistota důvěry v Boha

Chtěl bych zdůraznit také jiný aspekt Petrova chování ve vězení; všimněme si totiž, že zatímco komunita se za něho naléhavě modlila, Petr *spal* (Sk 12,6). V kritické situaci tak vážného nebezpečí je to chování, které se může zdát podivné, ale ono naopak znamená klid a důvěru; svěřil se Bohu, ví, že je obklopen solidaritou a modlitbou svých přátel a odevzdává se zcela do Pánových rukou. Taková má být naše modlitba: vytrvalá, solidární s druhými, v plné důvěře v Boha, který nás důvěrně zná a pečuje o nás do té míry, že – jak říká Ježíš – *u vás však jsou spočítány i všechny vlasy na hlavě. Nebojte se tedy ...* (Mt 10,30–31) Petr prožívá noc ve vězení a osvobození z vězení jako součást svého následování Pána, který poráží temnotu noci a osvobozuje z otroctví a z nebezpečí smrti. Jeho osvobození je zázračné, poznamenané různými přesně popsány kroky: veden andělem i přes bdělost stráží prochází první i druhou

Dokončení na str. 12

Příprava na dnešní setkání s Pánem je současně přípravou na přijetí jeho největšího daru. Svou přípravu máš vykonat nikoliv sám u sebe, ale ve Večeřadle, a zde vyhledej Pannu Marii. Ona jediná sem nevstoupila proto, aby zde prožila své rozhodující obrácení, ale aby prosila svého Syna za ty, kteří se shromáždili kolem ní k *jednomyslné modlitbě*⁽¹⁾. Vyprošuje přítomným příchod svého Snoubence a sama se chystá na své druhé početí. Tak jako počala před lety jeho působením lidské tělo Božího Syna, tak nyní má v jeho síle počít jeho duchovní mystické tělo, jehož údy budou všichni věřící.

Celé společenství tu přebývá za zavřenými dveřmi, ale důvodem již není *strach před židy*⁽²⁾, nýbrž dobrovolně přijatá samota, která je nevhodnějším prostředím pro opravdovou duchovní obnovu. Chceš-li připravit své srdce na přijetí darů, které ti Ježíš sešle, neváhej také zavítat na čas dveře přede vším, čím tě zahrnují každodenní starosti a okolní svět. V této odloučenosti se uč v Mariině společnosti *jednomyslné modlitbě*. Je to modlitba těch, které spojila vzájemná láska. Společné modlitbě těch, kteří se milují, Otec neodolá. Bylo to zde na tomto místě před dvěma měsíci, kdy nás Ježíš učil, abychom se modlili v *jeho jménu*⁽³⁾. Prosit jeho jménem znamená prosit na jeho místě, prosit v úplné shodě s ním za to, oč prosí on. Nerozhoduje zde tedy, co se líbí tobě, tvoje touhy, tvoje přání, ale úplná shoda s jeho vůlí. Nevnímej to tak, jako by tím Ježíš omezoval tvou svobodu. Ježíš chce pozvednout tvou modlitbu ze soukromé bezvýznamnosti k prvořadě důležitosti a spojit tě se svou nejvznešenější velekněžskou modlitbou, *aby všichni byli jedno*⁽⁴⁾, aby neviděli sebe a své tužby, ale především potřeby a nejvyšší dobro všech ostatních.

Panna Maria je nejlepší učitelkou takové *jednomyslné modlitby*. Již na samém počátku svého spásonosného poslání se ve své nejpokornější modlitbě dokonale sjednotila s Boží vůlí a Otec jí už tehdy seslal *plnost svého Ducha*, protože nehledala své vlastní uspokojení, ale blaho celého lidského rodu. Tak Duch Svatý v ní *učinil velké věci pro všechna pokolení, pro všechny, kdo se ho bojí, povýšil ponížené, hladové nasytil dobrými věcmi a rozpomenul se na své milosrdenství*⁽⁵⁾.

Maria tě tak učí, jak se připravit, abys mohl *přinášet užitek, aby tento užitek byl trvalý*⁽⁶⁾. Když budeš ochoten zapomenout na sebe a souhlasit bezvýhradně jako ona, aby se ti *stalo podle jeho slova*, můžeš být zapojen do té nejužitečnější a nejplodnější

Slíbená proměna

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Přijměte Ducha Svatého.

ší činnosti, do jeho velkého díla obnovy a spásy světa, které právě odtud za chvíli vzejde. Duch zde bude rozdělovat své dary, které *jsou jednotlivcům dány proto, aby mohli být užiteční*.

Ozval se hukot a naplnil celý dům. Mohutný víchr a ohnivý jazyky jsou mimořádná znamení, jimiž Duch Boží provází svůj jedinečný zázračný příchod. Sestupuje podle Ježíšova zaslíbení, aby dokonal rozhodující obrat, potřebný k tomu, aby se Kristovi učedníci mohli stát svědky, hlasateli a budovateli pravého Božího království. Pokloň se v nejhlubší úctě Nejsvětější Trojici a děkuj z celého srdce Otci za dar jeho Svatého Ducha, děkuj Synu, že tak věrně plní své sliby, děkuj i Duchu Posvětiteli, že přichází, aby skrze svou Církev *obnovoval tvářnost země*⁽⁷⁾. Tato obnova začíná u Ježíšových učedníků. To, čeho u nich nedosáhl Božský Mistr ani za tři léta svého trvalého osobního styku s nimi, to nyní v okamžiku dokonává v *křtu ohněm*⁽⁸⁾ Božský Utěšitel. Umí využít jak trpělivé shovívavosti, tak i mimořádných zásahů a náhlé proměny, aby dosáhl svých spásných cílů. Dej se mu zcela k dispozici a nechej se vést tím, na něhož se můžeš za všech okolností plně spolehnout.

Božský hukot nenaplnil jen dům, ale celé okolí. Duch již vyvádí apoštoly, aby zahájili Boží žně, které si tak pečlivě připravil. Vyjdi s nimi ven, abys viděl ty velké zástupy *zbožných židů ze všech možných národů*, které Duch Boží svedl na toto požehnané místo, aby mohli uslyšet *radostnou zvěst*. Jak brzy uslyšíš, postaral se Utěšitel také o to, aby všichni mohli správně rozumět tomu slovu, které jim má být oznámeno. Vzpomeň si na Pánovo zaslíbení: *Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: v mém jménu budou vyhánět zlé duchy, budou mluvit novými jazyky*⁽⁹⁾. Apoštolové se již na všechno rozpomenuli a nijak se nediví, ale s úplnou samozřejmostí využívají darů, které jim byly dány, aby mohli být užiteční. Tytam jsou malicherné starosti o to, kdo bude sedět po pravici či po levici. Boží království má zcela jinou podobu. Začíná vyrůstat jako *jedno tělo, když nás tentýž Duch všechny dovedl ke křtu a všichni jsme v hojnosti přijali stejného Ducha*.

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 2,1-11

Nastal den Letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přičene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem Svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali. V Jeruzalémě bydleli zbožní židé ze všech možných národů pod nebem. Když se ten zvuk ozval, hodně lidí se sběhlo a byli ohromeni, protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí. Žasli, divili se a říkali: „Ti, co tak mluví, nejsou to všichni Galilejci? Jak to tedy, že každý z nás slyší svou mateřštinu? My Parthové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kapadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfýlie, Egypta a libyjského kraje u Kyrény, my, kteří jsme připutovali z Říma, židé i proselyté, Kréťané i Arabové: slyšíme, jak našimi jazyky hlásají velké Boží skutky.“

2. čtení – Gal 5,16-25

Žijte duchovně, a nepropadnete žádostem těla. Tělo totiž touží proti duchu, a duch zase proti tělu. Mezi nimi je vzájemný odpor, takže neděláte, co byste chtěli. Jestliže se však necháváte vést Duchem, nejste už pod Zákonem.

K jakým skutkům vede tělo, je všeobecně známo. Je to: smilstvo, nečistota, chlípnost, modloslužba, čarodějnictví, nepřátelství, sváry, žárlivost, hněvy, ctižádost, nesvornost, stranictví, závist, opilství, hýření a jiné takové věci. Řekl jsem vám to už dříve a říkám to ještě jednou: lidé, kteří takovéto věci dělají, nebudou mít podíl v Božím království.

Dokončení na str. 12

Vrať se do večeřadla. Zůstala zde jen Maria, aby se tak všeho toho, co se nyní odehrává před tváří Jeruzaléma, účastnila v tichosti svou vroucí modlitbou a chválou. Boží dílo potřebuje nejen své dělníky, ale i pokorné prosebníky. Oslavuj spolu s ní věčného Krále: *Veleb, má duše, Pána! Hospodine, můj Bože, jsi nadmíru veliký. Jak četná jsou tvá díla! Sesíláš svého Ducha a obnovuješ tvář země. Nechť věčně trvá tvá sláva! Má radost bude v Hospodinu*⁽¹⁰⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Sk 1,14; ⁽²⁾ srov. Jan 20,19;

⁽³⁾ Jan 14,14; 15,16; ⁽⁴⁾ Jan 17,22;

⁽⁵⁾ srov. Lk 1,46n; ⁽⁶⁾ Jan 15,16;

⁽⁷⁾ srov. Ž 104,30; ⁽⁸⁾ srov. Lk 3,16;

⁽⁹⁾ Mk 16,17; ⁽¹⁰⁾ resp. žalm 104.

Přijď, Duchu Svátý!

Oživit plamen Božího daru

Jestliže je v nás touha svěřit Duchu Svatému obnovu našeho duchovního života, musíme především prohloubit své poznání o třetí Osobě Nejsvětější Trojice. Jestliže setrváváme v neznalosti, pokud jde o Ducha Svatého, omezuje to nejen naši pravověrnou duchovní cestu, ale brání nám to v pravé víře a v účinné evangelizaci. Nestačí ho jen vzývat, spíše mu musíme dovolit, aby jednal v našem životě, dát se od něho vést: *Kdo žízni, ať přijde ke mně a pije, ten, kdo ve mne věří. Jak říká Písmo, potečou proudy vod z jeho nitra.* (Jan 7,37)

Často podstupujeme riziko diskutovat podle našeho zvyku o působení Ducha Svatého, jak je tomu ostatně i v případě postavy Otce a jeho Syna, našeho Pána Ježíše Krista. Duch Svátý je ten, který boří a opravuje naše vidění Boha v našem srdci a v naší mysli. Duch Svátý udržuje stále v Církvi život Ježíše Krista a činí také ve věřících živým ono vědomí, že Ježíš je Boží Syn a Pán.

Duch Svátý jsou ony oční kapky, které nás uschopňují vidět Boha co nejpřesněji: *Duch Svátý vás uvede do veškeré pravdy.* (Jan 16,13) Svědčit o tom, že Ježíš je skutečně Pán našeho života, můžeme pouze pod působením Ducha Svatého, jak nám to připomíná svatý Pavel v listu Korintánům: *Bratři, jen pod vlivem Ducha Svatého může někdo říct „Ježíš je Pán“.*

V tomto bodě si tedy položíme několik otázek: „Daří se nám být Kristovými svědky v různých prostředích, kam jsme povoláni, abychom vykonávali svou službu? Přesněji řečeno: vidí v nás děti, dospívající, mládež, rodiny a vůbec osoby, mezi které přicházíme a které se na nás dívají jako na vztažný bod, jen určitou osobu, nebo Ježíšova svědka,

vidí jen naše vlasy, oči, šaty, nebo vidí v nás také osobu hluboce zamilovanou v Boha, která chce být podobná jeho Synu?

Vyzařuje z našeho života, z našich způsobů, z naší řeči, že jsme si zvolili nikoli ideologii, nějaký sklon, poznatky, ale skutečnou osobu, Ježíše?

Rodí se u těch, kdo nás pozorují, touha poznat Pána a zamilovat si ho?

Rodí se v těch, kdo nás sledují, podobná touha jako u těch, kteří potkávali Ježíšovy učedníky a prosili: „Chceme jít s vámi!“? Jsme opravdu zamilovaní do Krista až k zbláznění? Jsme jeho věrohodnými svědky?

Ježíšovými svědky jsme především svým chováním, svým životem. Církev může hlásat světu Ježíše jen prožívanou věrností, svou viditelnou chudobou, odříkáním, svou svobodou vůči mocným tohoto světa, jedním slovem svou svatostí. Vidíme tedy, jak je to důležité především v naší době, být pravdivými sami se sebou, abychom byli pravdivými s Bohem. Bůh ví, že nejsme dokonalí, že nejsme neomylní, že nejsme bez hříchu a nikdy bez něho zde na zemi nebudeme. Ale ví také, čeho jsme schopní. Bůh nás zná lépe, než se známe sami, a ví dobře, v čem se na nás může spolehnout, v čem nám může věřit a kde s námi může po-

čítat. Bůh s tebou počítá a ví, že ho nezklameš, protože jsi jeho „milovaný syn“. Každý z nás je jeho milovaný syn. Naše svědectví života ve službě apoštolátu, kterou rozvíjíme, není tedy jenom přání, ale je to podstata našeho křesťanského života, je to naše úplná charakteristika, je to „první prostředek evangelizace“.

To je tedy smysl onoho Pavlova verše: *Bratři, jen pod vlivem Ducha Svatého může někdo říct „Ježíš je Pán“.*

Všichni jsme již někdy pozorovali scénu, jak se několik lidí pokoušelo roztláčit auto, aby získalo potřebnou rychlost a motor naskočil. Zastaví se, utrou pot a pak pokračují, až náhle se motor ozve, jiskra naskočila, auto ujíždí a ti, kteří se namáhali, si oddechnou. Je to obraz, který se odehrává i v životě křesťana. Snažíme se s námahou pokročit vpřed bez velkých pokroků. Máme však k dispozici silnější „motor“, „sílu shůry“, která jen čeká, kdy bude uvedena do pohybu.

Svátek Soslání Ducha Svatého by nám měl pomoci objevit tento motor a najít způsob, jak ho uvést do chodu. Liturgie nám nabízí krásné invokace ve své prastaré sekvenci *Veni, Sancte Spiritus*. Přijdi,

Otče nebohých, dárci darů přemnohých, rač nám srdce osvětit. V práci milý pokoji, smířiteli v rozbroji, v pláči utěšiteli.

Důležité je ovšem položit si otázku – a kdo jsem já? Uvažujme o tom v duchovních, nikoliv tělesných pojmech. V našem životě došlo přece k velmi

důležité události. Touto jedinečnou a neopakovatelnou událostí byl náš křest.

Co se v nás stalo při tomto obřadu? Využíváme dary, které nám Bůh udělil v den křtu, když jsme se stali Božími dětmi? Svátý Augustin říká: „Bůh tě stvořil bez tvé pomoci, ale nemůže tě spasit bez tvé spolupráce.“ Plod svátosti spočívá zcela v Boží milosti, ale nepůsobí bez souhlasu a spolupráce tvora. Bůh jedná jako snoubenec, který si lásku nevynucuje, ale čeká na souhlas snoubenky.

Bůh nám ve křtu udělil odpuštění hříchů, vлил nám své božské ctnosti. Onen nesmírný dar stát se Božím dítětem se uskutečňuje právě účinným působením Ducha Svatého. Svátost křtu nás uschopnila, abychom prožívali každý den s vědomím a působením Božích darů, a je důležité, abychom si jich byli vědomi a plně je chápali. Co to vyžaduje od nás? Vyžaduje to především naši plnou víru. *Kdo uvěří a bude pokřtěn, bude spasen.* (Mk 16,16) *Těm, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi: těm, kteří uvěřili v jeho jméno.* (Jan 1,12)

To, co máme pít z Božího pramene, je právě naše víra. Jen z víry mohou vycházet naše modlitby, naše dobré skutky a naše láska k bližním.

Volejme proto o nové vylití Ducha Svatého na každého z nás, abychom v sobě oživilí milost a účinek křtu svatého i všech dalších svátostí: prvního svatého přijímání, biřmování, manželství, kněžského svěcení nebo řeholních slibů. Kéž Duch Svátý odstraní všechnen prach, který pokryl tyto dary, aby opět zazářily v celé své kráse a ve své působnosti. Připomeňme si slova svatého Pavla: *Proto tě vybízím, zase oživ plamen Božího daru, který ti byl dán... Vždyť Bůh nám nedal ducha bojácnosti, ale ducha síly, lásky a rozvážnosti.*

Amen. Aleluja!

Pramen: www.paulfreeman.it
Překlad -lš-

NÁVRAT Z DIASPORY

V srpnu se vrátí z Indie do Izraele skupina padesáti židovských rodin. Jsou to potomci z kmene Manasse, který před více než 2700 lety vyhnali z Palestiny Asyřané. Při svém dlouhém putování pobývali tito Židé až v Číně a nakonec se usadili v severní Indii u hranic s Barmou a Bangladéšem. Dodnes tam žije asi 7200 indických Židů. I v tomto dlouhém exilu zachovávají své zvyky a obřady. Vedoucí organizace, která organizuje tuto akci, označuje návrat kmene za zázrak biblických rozměrů, protože byl v Bibli předpovězen proroky.

Kath-net

„Duch Svatý je Láska“ (1)

Tato slova svatého Řehoře Velikého se stala pozdravem kongregaci sester dominikánek Ducha Svatého. Jejich zakladateli jsou P. Pio Alberto del Corona (1837-1912) a vdova, pozdější matka představená, Helena Bonaguidi (1835-1913). Ducha své kongregace uskutečňují tyto sestry v kontemplaci, liturgii a šíření úcty k Duchu Svatému a mimo jiné také ve výchově mládeže a péči o staré ženy.

Pio Alberto del Corona

Pio Alberto del Corona se narodil 5. července 1837 v Livornu v lidové čtvrti zvané Benátky rodičům Josefovi Del Corona a Ester roz. Bucalossiové, kteří byli obchodníci obuvi. Byl pokřtěn 8. července 1837 v katedrále v Livornu jako Albert František Filomen. Albert byl v rodině čtvrtým a posledním dítětem. Matka mu zemřela, když mu nebyly ani dva roky. Jen z jednoho dopisu víme, že žil nějaký čas v Tremolettu v rodině starého obuvníka. Matku mu nahrazovala jeho sestra Terezie.

Již od dětství měl sklon k hudbě, kterou velmi miloval, ale neměl možnost se jí plně věnovat. Stejně ho přitahovalo studium matematiky. V deseti letech vstoupil jako chovanec do Ústavu svatého Šebestiána, který vedli barnabité, a ti ho vychovávali „ke zbožnosti a vědě“. Chlapec měl velkou vášeň ke studiu a bránit mu ve studiu bylo jako vzít mu život.

16. dubna 1851 přistoupil v kostele barnabitů s velkou zbožností k prvnímu svatému přijímání a od té doby projevoval k Eucharistii mimořádnou lásku, která byla charakteristickým rysem jeho duchovního života. Ve čtrnácti letech se zapsal jako aspirant do *Konference svatého Vincence z Pauly* a jeho úkolem bylo roznášet pomoc chudým rodinám a vyučovat katechismus při večerních lekcích v kostele dominikánů. Vysloužil si přitom pochvalu blahoslaveného Federica Ozanama.

Stal se členem třetího řádu svatého Dominika v letech 1851 až 1854, když v konviktu Svaté Kateřiny byl převorem P. Dominik Verda a spirituálem P. Costanzo Mori.

Byl velice živý a všestranně nadaný a odmalička měl sklon ke zbožnosti a k „církevním věcem“. Doma si stavěl kazatelny, aby mohl „kázat“. Jeho velkou zálibou bylo naslouchat v kostele Božím slovu: při kázání stál jako socha, zcela upřený na kazatele a uměl opakovat kázání, která vyslechl, větu po větě.

Pocítoval záhy řeholní povolání a poslední rozhodnutí učinil v Montenero, v mariánské svatyni blízko Livorna. Dlouho se rozhodoval mezi barnabity a dominikány, až se nakonec rozhodl pro ty druhé, protože ho zaujala úcta k svaté Kateřině Sienské a přitahoval ho dominikánský řád, současně mnišský i apoštolský, kde byl čas rozdělen mezi modlitbu, studium a kázání. Když jeho přítel Hugo Becherini odjel z Livorna k dominikánům do Florencie, bylo to pro něho posledním impulzem. Na podzim 1854 vstoupil jako žadatel do kláštera svatého Marka ve Florencii. Rodný dům opouštěl ve slavnostní náladě, ale přirozenost se ukázala silnější a prvních osm dní v klášteře proplakal.

1. února 1855 v předvečer Očišťování Panny Marie po nešporách přijal dominikánský hábit a řeholní jméno Pio Tomáš. Řeholní sliby složil 3. listopadu 1859 s výjimečným dispensem 21 měsíců před dosažením zákonem požadovaného věku

P. Pio Alberto del Corona

a stal se fráterem Pio del Corona s nevšední intelektuální kapacitou a příkladnou zbožností.

Protože humanistická studia absolvoval u barnabitů, nastoupil kurz filosofie a teologie a 20. listopadu 1859 získal titul lektora. 12. února 1860 ve věku 23 let slavil svou první mši svatou v chrámu svatého Marka ve Florencii.

P. Pio Alberto byl ihned pověřen výukou filosofie, teologie a cizích jazyků a měl u sv. Marka kromě interních žáků také vynikající žáky externí. Patřili k nim např. P. Ambrogio Luddi, pozdější biskup v Assisi, a Mons. Donato Velutti, titulární arcibiskup z Patrasso. Projevilo se u něho vynikající řečnické i spisovatelské nadání. Kázal duchovní obnovy v domě ve Florencii a vydal publikace *Chvály o Eucharistii* a *Čtyři základy štěstí*.

V letech 1872-1874 zastával úřad převora u Svatého Marka a po vyhnání řeholníků se velmi přičinil o to, aby získal klášter svatého Dominika ve Fiesole, který byl vykoupěn zpět a znovu otevřen 10. listopadu 1879.

Setkání s paní Helenou Bonaguidi v roce 1869 ho přivedlo k uskutečnění inspirace přijaté z životopisu svaté Pavly Římské (347-404): k založení komunity podle vzoru společenství, které tato světice vytvořila na Aventinu. Stalo se tak 12. listopadu 1872, když se schválením

P. Vincence Jandela, generálního představeného dominikánů, byla zřízena první malá, nová komunita ve vile Nuti na ulici Svatého Marka ve Florencii.

V letech 1875-1878 byl na Via Bolognese postaven velký klášter zasvěcený Duchu Svatému a 28. října 1878 zde bylo přijato prvních deset terciárek, které oblékly řeholní hábit svého zakladatele. Blahoslavený Pius IX. od prvních let schvaloval založení tohoto nového kláštera, který dostal název *Azyl*, a svěřil jeho duchovní vedení Mons. Piovi del Corona, kterého v roce 1875 jmenoval biskupem, a dovolil mu, aby přicházel na soukromou audienci každé dva měsíce. Dne 21. června 1881 byla požehnána nová kaple, která byla slavnostně posvěcena Mons. Piem 7. června 1906. V roce 1912 byla komunita převedena pod dominikánský řád.

K jmenování biskupem došlo za zvláštních okolností. Diecézní biskup v diecézi San Miniato Mons. Hanibal Barabesi se dostal do sporu s řadou kněží a Svatý stolec ho vyzval k rezignaci. Když Barabesi rezignaci odmítl, reagoval Svatý stolec tak, že jmenoval P. Pia del Corona pomocným biskupem s úkolem pečovat o duchovní vedení diecéze a sídelnímu biskupovi byla přenechána administrativa a ekonomické záležitosti. P. Pio del Corona přijal biskupské svěcení 3. ledna 1875 v kostele sv. Apolináře v Římě. 18. ledna nastoupil v diecézi S. Miniato a brzy si získal tak velkou úctu všech, že Pius IX. ve zvláštním breve ocenil jeho rozvážnost a lásku. Soužití obou biskupů bylo zpočátku nesnadné a problematické, ale nakonec se oba stali velkými přáteli. Mons. Barabesi až do své smrti obýval biskupský palác a pobíral plat od Italského království, zatímco Mons. Pio byl odkázán na milodary věřících a bydlel mimo biskupský palác.

(Pokračování)
Překlad -lš-

Malé podobenství nám může vysvětlit velkou pravdu.

Kdo z nás si nevzpomene na den, kdy maminka slíbila, že upeče něco dobrého. Divali jsme se, jak připravuje vajíčka, droždí, mouku, cukr, máslo, čokoládu. Když těsto muselo ještě kynout, zakázala nám maminka dotýkat se těsta. Ona nám jistě přála, ale ve své moudrosti věděla, že to, co ještě není dokonalé, nás nemůže učinit šťastnými. Já jsem přesto těsto jedl, a byl to počátek neštěstí. Následkem byly bolesti břicha. To je v malém to, co se stalo na začátku lidských dějin a od té doby se odehrává opět v každé duši. Bůh řekl našim prarodičům: „Jedno ovoce je dobré, jiné špatné. Špatné ovoce jíst nesmíte.“ Všechny plody byly dobré, jako byly dobré ingredience do buchty. Bůh řekl: „Nesmíte jíst ze stromu poznání dobrého a zlého.“ Tím měl na mysli: „Nepoužívejte věci v jejich nedokonalém stavu, protože nejsou ještě spojeny se svým konečným cílem.“ Ale člověk se rozhodl použít tyto polovičaté věci a výsledkem byl dědičný hřích, největší bolest v břichu lidstva. Možná, že některé děti si stěžují na svou matku, že kvůli ní mají bolesti, stejně jako lidé, kteří se vzepřeli proti konečnému cíli svého života a vyčítají: Když Bůh věděl, že budu tak zklamaný a bezradný, proč mě stvořil? Továrníci nám říkají, jak používat benzin a olej, abychom dosáhli co největší hnací síly svého auta, ale tím nijak neomezují naši svobodu. Bůh nám říká, že nemáme zacházet s těstem jako s hotovým pečivem, se zemí jako s nebem a s ďáblem jako s Bohem. Nedělá to proto, aby omezil naši svobodu, nýbrž chce, abychom dosáhli štěstí.

Každý člověk má své konečné určení. Má také nižší cíle, jako vydělat na živobytí, udržet rodinu. Ale nad tím vším je nejvyšší cíl: stát se dokonale šťastným. Tento věčný život a nebeská láska jsou podstatným

Bída duše... a Královna milosrdenství

pojmem Boha. Odmítnout tento konečný a dokonalý cíl kvůli pomíjícím a nedokonalým cílům, ať už je to tělo nebo arcilakomé sobectví, znamená vytvořit vnitřní nouzi, kterou žádný psycholog neuzdraví.

Hříchy – živná půda pro psychózy, neurózy

Totéž jako bolesti břicha pro tělo jsou komplexy pro dospělé. Komplex je v podstatě konflikt mezi tím, co bychom měli být, a co jsme, mezi našimi ideály, mezi pudy naštěpovanými z nebe a naším já. Komplex je přehnané napětí mezi Boží výzvou a souhlasem našeho já. Kdyby břitva měla vědomí a někdo ji používal na řezání kamene, křičela by bolestí, protože byl pomýlen její účel. Naše vnitřní vědomí křičí v neurózách a psychózách, když se nepřikláníme dobrovolně ke vznešeným cílům, pro které jsme byli stvořeni: životu, pravdě, lásce, kterými je Bůh.

Komplex je možno nakreslit. Udělej přes papír čaru shora dolů. Tato vertikální linie, která ukazuje směrem k nebi, je symbolem našeho pozemského konečného osudu. Nyní překresli na papíře tuto vertikální linii horizontálně. Co nyní vidíš? Kříž. Kříž je teologicky totéž jako psychologicky komplex. Vertikální čára představuje Boží vůli. Horizontální mluví o naší vůli, která Boží vůli škrta, odporuje jí. Většina léčitelných neuróz a psychóz moderních lidí jsou následky hříchu. Pacienti jsou vnitřně zcela překřížováni, protože popírají svou od Boha danou přirozenost. Když chce někdo otevřít plechovku tužkou, tužku zláme a plechovka zůstane zavřená. Dělat ze žaludku svého boha nebo dělat boha ze sobectví své vůle mate rozum a nedělá šťastným.

Každá nešťastná duše na světě nese v sobě kříž. Kříž měl být nesen nikoliv vnitřně, nýbrž zevně. Když Izraelity sužovali jedovatí hadi a jejich jed vnitřně působil, postavil Mojžíš měděného hada na kůl a všichni, které kousl had, při pohledu na hada byli uzdraveni. Tak vzal Boží Syn na sebe lidskou přirozenost, ale bez hříchu, a všichni, kteří vzhlížejí k jeho kříži, budou zachráněni. Podobným způsobem zmizí vnitřní kříž nebo komplex, když člověk pohlédne na velký vnější kříž na Golgotě, na kterém visí Bůh a člověk. On ruší rozpor, když vytváří dobro ze zlého, život ze smrti, vítězství z porážky.

Moderní nahota – být bez Boha

Dítě se učí poznávat svou hloupost, když se pokládá za chytřejší než jeho matka. Tím, že člověk sám ze sebe dělá Boha, odhaluje bolestnou skutečnost, že Bohem není. Když první člověk udělal toto poznání, popisuje ho Písmo svaté jako nahého. Byl nahý, protože neměl nic, když zanedbal nebo vykázal Boha. Na nějakou dobu si může nechat namlouvat fíkovým listem úspěchu, umění, vědy, pokroku nebo svého „rozumu“, že žádná pravda neexistuje. Ale ví, že to všechno jsou jen nedostačující cary, které nemohou přikrýt jeho bídu. To je moderní nahota – být bez Boha. To, co jsme pojmenovali jako tělesné bolesti, komplexy, kříž a nahota, je tak každodenní, že to naplňuje naši moderní literaturu něčím, co bychom mohli pojmenovat *teologie nedostatku*. Člověk bez Boha není koláč bez hrozinek. Je jako koláč bez mouky a bez mléka, chybí mu podstatné složky ke štěstí. Neznat Boha není totéž jako nevědět nic o Homérovi. Je to, jako by se živý probudil v rakvi. Prázdnota ateistů je popření je-

ho přítomnosti, pocit směšnosti, vědomí nicoty. Boží přítomnost v duši je ryzí milost. Černá milost je pocit neštěstí a jeho nepřítomnosti. Tuto nepřítomnost je možno přirovnat ke vdovství, ve kterém se zdá, že bytí ztratilo smysl, protože žijeme v žalostném stínu minulosti. Toto vnitřní neštěstí vzniká hříchem dvojího druhu: 1. hříchem, který přijímá dar, a zapomíná na dárce; 2. hříchem, který odmítá dárce i s jeho darem. Ten první dělá Boha zbytečným, ten druhý vyhání Boha z duše. Adam zhřešil prvním způsobem, když dal před Bohem přednost něčemu jinému, jako to dělá člověk, který dělá životní smysl ze svého těla nebo moci. Ukřížování byl hřích druhého typu, který Boha odmítal. Ten první můžeme nazvat „horkým hříchem“ v tom smyslu, že rozvíříje vašeň. Ten druhý „ledovým hříchem“, tzv. rouháním nebo pokusem smažat všechny Boží stopy a morálku. Zabit tělo není tak ošklivé jako zabit duši. *Bojte se toho, který může v pekle zahubit duši i tělo.* (srov. Mt 10,28) Univerzitní profesor a ředitel rozhlasu, který vyřadí všechny modlitby a nahradí je protináboženskými básněmi, je pátou kolonou Satana. Zde se projevuje nejen odmítání uznat dobro, nýbrž i výmluva, že dobro je zlé, jak to řekl Nietzsche: „Zlo, buď mým dobrem!“ Takoví zlí lidé říkají o našem Spasiteli: *Ten vyhání zlé duchy Belzebubem, vládcem zlých duchů.* (Mt 12,24) Nepopírají existenci Boha, ale jeho podstatu, že je DOBRO. Historický ateismus popírá existenci Boha. Nový ateismus popírá jeho podstatu a bojuje proto aktivně proti jeho existenci. Je horší říct „Bůh je zlý“, než říct „Bůh neexistuje“. Nazývat věčnou Lásku ďáblem znamená vyloučit možnost dosáhnout zaslíbení lásky.

Hřích je každou svou formou vyhnáním Boží lásky z duše. Hřích je vynucená Boží nepřítomnost. Peklo spočívá v této nepřítomnosti, která se uskuteč-

nila posledním úkonem vůle. Bůh nedělá nic, aby duši potrestal. Ona sama vyvolává své peklo. Kdybychom vyloučili z plíc vzduch, jako vylučujeme z duše lásku, nemohou plíce obviňovat Boha, že zrudneme ve tváři nebo upadneme do bezvědomí. Totéž jako nepřítomnost vzduchu v plících je nedostatek lásky v duši. Nedostatkem lásky lidé na tomto světě zrudnou. Na onom světě vzniká absencí lásky rudé peklo.

Je možná záchrana?

Problém spočívá v tom, jak zachránit dvě skupiny lidí: tu, která přijímá dar, a zapomíná na Dárce, a tu, která odmítá dar i Dárce. Odpověď nacházíme v péči, jakou projevuje matka dítěti, které má bolesti. V přirozenosti matky není opustit dítě, které se dopustilo hlouposti. Naopak, ihned se projevuje to, co můžeme nazvat *vzájemný vztah mezi protiklady*, např. bohatí pomáhají chudým, zdraví nemocným, vzdělaní poučují nevzdělané, nevinní pomáhají hříšným. V mateřství spočívá plná míra dobroty. Je v podstatě lidské matky být přímluvkyní dítěte, když ona prosí otce za svého maličkého, ať ujde trestu. Mateřské srdce je plné soucitu s chybujícími, hříšnými a padlými. Žádné dítě neuráží otce, aniž by také neuráželo matku. Ale otec myslí více na přestupek, matka více na člověka. Jako tělesná matka bdí nad svým nemocným dítětem, tak Maria bdí nad svými bloudícími dětmi. Slovo, které s ní není spjato, je spravedlnost. Je jen jejím zrcadlem. Jako matka soudce může ovlivnit jeho rozsudek, tak může Matka milosrdenství dosáhnout milosrdenství. Dvakrát v dějinách slíbil mocný král půl svého království ženě: jednou, když žena svou vášni svedla krále (Herodes – Salome), podruhé, když krále svou ctností ovlivnila. V prvním případě přišel Jan Křtitel o hlavu. Lépe řečeno, ztratil svou hlavu Herodes. Druhý král byl král Artaxerxes,

Farnost Klášterec nad Orlicí srdečně zve na **setkání přátel ANNY BOHUSLAVY TOMANOVÉ dne 9. června 2012 v Klášteci nad Orlicí**. Stigmatizovaná Anna Bohuslava Tomanová (1907–1957), od dětství ochrnutá, byla Bohem vyvolena, aby příkladně krácela ve šlépějích Pána Ježíše a Panny Marie. Vynikala láskou ke svátostnému Spasiteli

a k Matce Boží, s nimiž tajemně hovořila i v četných extázích. Když byl její bratr vysvěcen na kněze, obdržela všechna stigmata. Její život se také vyznačoval velkou láskou ke kněžství, pokorou a poslušností. Na její přímluvu docházelo k zázrakům a i dnes se věřícím dostává podivuhodného vyslyšení.

Program setkání: 10.00 hod. mše svatá ve starobylém kláštereckém kostele Nejsvětější Trojice • pobožnost u hrobu Anny Bohuslavy Tomanové • přestávka • vyprávění očitých svědků v sále sokolovny • prohlídka fotografií • svátostné požehnání v kostele. Předpokládaný konec setkání je v 16.00 hod.

Přijďte podpořit ve spojení s Aničkou své duchovní úsilí i obnovu našeho národa a církve a prožít, že „obec věřících má jedno srdce a jednu duši v Bohu“!

Informaci o možnosti společné dopravy z různých oblastí podá Mgr. Simona Nagyová na tel. 777 882 197 nebo 325 626 580.

kteřý zbarvil svou zemi krví Židů. Když viděl tento tyran krásu své ženy, řekl jí: „Vyžádej si, co chceš, a já ti to dám, i kdyby to byla polovina mého království.“ Na rozdíl od Salome neřadala Ester o smrt, nýbrž o život. Její národ byl zachráněn. Žena je od přirozenosti svůdkyně, ale může svádět nejen ke zlému jako Salome, ale i k dobrému jako Ester.

Po celá staletí učí církevní Otcové, že Pán si pro sebe podržel polovinu své moci, svého království a své spravedlnosti, ale druhou polovinu přenechal své Matce. To je království milosrdenství. Na svatbě v Káně řekl náš Spasitel, že ještě nepřišla hodina jeho utrpení – hodina, kdy se naplní spravedlnost. Ale jeho Matka ho prosila, aby nečekal, nýbrž byl milosrdný vůči těm, kteří se ocitli v nouzi, aby jim pomohl a proměnil vodu ve víno. O tři roky později, kdy proměnil vodu ve víno, nýbrž víno v krev, naplnil tím všechnu spravedlnost. Ale předal polovinu svého království, když nám dal, co nám nikdo jiný dát nemohl, totiž svou Matku: *To je tvá matka*. To, co by učinila každá matka pro své dítě, to učiní tím spíše jeho Matka.

Po celé dějiny byla Matka Boží spojovací článkem dvou protikladů: věčného trestu hříšníků v pekle a všeobjímajícího odpuštění světu jejím božským Synem. Tyto protiklady mohou být smí-

řeny jen milosrdenstvím. Nikoliv, že by Maria odpouštěla, to nemůže, ale může zprostředkovat, jak to dělá matka, před spravedlností otce. Bez spravedlnosti by bylo milosrdenství lhotejností vůči zlu. Bez milosrdenství by byla spravedlnost pomstychtivá. Spravedlnost přivádí pachatele zla k uznání nespravedlnosti, která spočívá v porušení zákona. Milosrdenství vede k tomu, vidět nespravedlnost, která spočívá v utrpení, jaké způsobuje těm, kteří ho vnitřně milují.

Maria vždy pomůže

V životě existují některá soužení, která pociťují zvláště ženy a kterým muž nerozumí. Proto musí být při vykoupení *nový* Adam a *nová* Eva, tak jako pád zavinili Adam a Eva. Žena je proto povolána, aby stála u paty kříže, když Pán zahlazuje naše hříchy. On vykoupil také ji. Náš Spasitel mohl duchovně vytrpět všechno naše utrpení. Ale bolesti, které mohou pocítit pouze ženy, vytrpěla Maria ve spojení s ním. Jednou z nich je hanba neprovdané matky. Maria mezi ně nepatřila. Ale než anděl Josefovi oznámil, že počala z Ducha Svatého, sdílela Maria utrpení svých sester, které nosily nemanželské dítě. Matky, jejichž synové táhli do války, vzývaly Marii, jejíž Syn také musel vytáhnout do boje – proti říši zla. Šla tedy na bitevní pole s ním a její duše byla těžce zraněna.

Matky, jejichž děti přišly na svět s tělesným utrpením nebo které cítily nad svým dítětem stín smrti, mohly své starosti předložit Marii. Ona ví, co to znamená, mít dítě, které bude každodenním křížem. K narození jejího Syna přinesli Mudrci myrhu pro jeho pohřeb, aby naznačili, že je určen na smrt. Když byl starý 40 dní, řekl stařec Simeon, že její Syn bude znamením, kterému se bude klást odpor. To znamená ukřižování a kopí, které probodne jeho Srdce a také její duši. Zde není vyhnutí.

Jako ve fyzickém světě schází něžnost a měkkost charakteru muži, když nevyrostl pod láskyplnou pozorností matky, tak chybí křesťanům, kteří vyrostli bez Marie, v duchovním životě radost a štěstí, jaké znají jen ti, kteří mají Matku. Siroťci ducha! Vaše Matka žije!

Co je to hřích?

Ale co ví Maria o tom, jak trpí nekřesťané? Nebo jak může mít soucit s duševními ranami hříšníků? Jako zůstane čistá lilie i ve stojaté vodě tůně neposkvrněná, tak se Maria naučila, co je to hřích, v době, když pociťovala přibližně to, co Spasitel vytrpěl na kříži. Hřích je odloučení od Boha a odcizení lásce. Ale Maria ztratila Boha! Ztratila ho nikoliv morálně, nýbrž fyzicky v oněch nekonečných třech dnech, když jejímu božskému Synovi bylo 12 let. Matka zde zažila něco ze zoufalství těch, kteří ještě nenašli Krista, zatímco s pláčem a trpkým zoufalstvím tlučou na dveře. Může skutečně říct každé opuštěné duši: „Synu, s bolestí jsme tě hledali.“

Matka Boží ukazuje všem duším milosrdenství, protože má na to právo. Nepřijala mateřství jako osobní titul, ale jako zástupkyně lidského rodu. Její souhlas s novým řádem milosti je tentýž jako Evin souhlas s pádem lidstva. Tím má také nárok na vykupitelské zásluhy svého Syna. Její Syn to potvrdil, protože poslední čin Spasitele na této zemi

bylo pověření, aby jeho Matka přijala mateřství nad celým lidstvem: „To je tvá matka!“ Dítě může zapomenout na svou matku, ale matka na své dítě nezapomíná nikdy. Není jen Matkou Ježíšovou, ale Matkou všech, které vykoupil. „Může matka zapomenout na dítě svého lůna?“ Je to velmi útešná věc, že matka nejněžněji objímá a líbá právě to dítě, které nejvíce padá a nejvíce trpí.

Ve svých zjeveních sv. Brigitě říká Matka Boží: „Lidé na zemi potřebují trojí milost: bolest nad hříchy, vědomí kajcnosti, aby konali pokání, a sílu konat dobro.“ A Maria slibuje tyto milosti všem, kdo ji vzývají. Tak jako Syn ukazuje Otci rány, které utřžil, když v bitvě na Kalvárii zachránil lidstvo, tak ukazuje Maria své Srdce, které v obklíčení hříchu probodlo sedmero mečů. Žádný hříšník na této zemi není bez naděje na vykoupění. Nikdo není hoden takového prokletí, aby nemohl dosáhnout odpuštění, jestliže bude vzývat Marii. Je nutné být ve stavu posvěcující milosti, abychom mohli být spaseni. Tato podmínka není nutná k tomu, abychom mohli vzývat Pannu Marii. Tak jako byla zástupkyní lidského rodu a dala souhlas k jeho vykoupění, tak je také zástupkyní těch, kteří ještě nežijí v přátelství s Bohem. Je snadné modlit se v Kristu za bratry, ale je to těžké za ty, kteří jsou dosud cizí a nepřátelé. Zde nastupuje Maria. Prvé jméno Satana je *Neomilostněný* (Oz 1,6.8): jeho přirozenost nemůže prosit o milost. Snaží se duši nejdříve přesvědčit, že už nemá žádnou naději. Tak se troufalost zvrátí v zoufalství. Satan odmítá přijmout pokoření z odpuštění pro sebe i pro druhé. Ale Maria nabízí odpuštění i pro ty, kteří by jako Satan chtěli Ježíše ukřižovat. Její jméno je opak jména Satanova: *Milostiplná* – může tedy rozdělovat milosti.

EWIG 7+8/ 2000
Překlad -lš-

Alois Scrosoppi (3)

Otec Karel a Alois vkládali tedy naději do sestry Jany Coloredo, že duchovně upevní rodici se řeholní družinu; na druhé straně brzy poté, co se stala představenou, začali hledat již dospělou kongregaci, která by pronikla plně do ducha jejich díla, a obrátili se tentokrát na skupinu řeholnic spojenou s velkou osobností: sestry Prozřetelnosti, které založil Antonín Rosmini.

Antonín Rosmini, i když ještě nedosáhl vrcholu svého myšlení a své aktivity, byl autoritativní postavou na horizontu italského devatenáctého století. P. Karel měl příležitost setkat se s ním již před několika lety, když navštívil Udine a založil tam družinu „Společnost přátel“. Otec Karel byl jejím duchovním vůdcem. Bylo zde již solidní pouto založené na osobní znalosti a zkušenosti ze spolupráce mezi Antonínem Rosminim a bratrem P. Aloise Scrosoppiho.

Biskup tento návrh uvítal, na jeho schválení nebylo třeba čekat. Obtížnější bylo získat schválení u dvora.

Toto nepřijemné zdržení se nejdříve jeví jako těžká překážka: ve skutečnosti se v období mezi přijetím rozhodnutí a jeho uskutečněním objevily nové skutečnosti, které změnilly původní plán.

První byl důvod rázu politického a byrokratického. Jelikož sestry rosminiánky pocházely ze státu Sardi a osoba jejich

zakladatele byla v Rakousku v nemilosti, ztěžovalo by to život institutu Domu opuštěných a ohrožovalo jeho autonomii vládními zásahy. Nedůvěra vůči filosofickému smýšlení Rosminiho panovala v celém katolickém světě.

Pád tohoto záměru uvítala většina učitelek v domě, protože netoužily po tom, aby je absorbovala jiná kongregace, a prohlášovaly, že by v takovém případě stejně odešly.

P. Alois v tom viděl zásah Ducha Svatého a evidentní pokyn Prozřetelnosti. P. Karel jako člověk víry a pokory spatřoval ve zmařených plánech Boží vůli, sdělil to P. Aloisovi a přenechal jemu úkol, aby vytvořil novou řeholní rodinu.

Od té chvíle spočíval na bedrech otce Aloise těžký otcovský úkol. P. Karel ho podporoval svou zkušeností a spoluprací, jak je to zřejmé z prvního znění řehole Domu opuštěných, která byla vytištěna v roce 1848.

Když po třech letech 10. září 1845 skončil mandát sestry Coloredo jako představené, vzdala se tohoto úkolu a zařadila se i se svými znalostmi a milými způsoby a kulturou jednání mezi ostatní učitelky. O Vánocích toho roku byla ustavena definitivně v Udine nová kongregace. Schválil ji diecézní biskup a patnáct sester přijalo hnedý hábit a jedenáct z nich, aniž by se zavázaly sliby, se rozhodlo zachovávat plně ctnosti chu-

doby, čistoty a poslušnosti pod patronací P. Kajetána z Thiene (1480–1547), který byl přijat jako přítel celé této rodiny v dojemném prostém obřadu.

Byl to výsledek namáhavého pozvolného vývoje od února 1837 do prosince 1845: povolání těchto sester bylo prověřeno, očištěno v tyglíku obtížných a protikladných okolností. Nyní mělo takřka křišťálovou průzračnost: zbaveny nejistoty po namáhavé pouti, řekly tyto řeholnice své naprosté ano ke svému duchovnímu poslání a odevzdaly se vedení otce, který jim byl přidělen.

Je těžké žít delší dobu vedle světce a nepřijmout něco z jeho ducha. Tak tomu bylo také u sester, které přijal a formoval otec Alois. Těm později začali říkat „staré matky“.

Je to ona první generace, která končí přibližně smrtí otce Karla (1854) nebo představené Lucie De Giorgio (1855), kterou je možno nazvat „průkopnicí hrdinského jara“. Pak přichází druhá generace od r. 1855 do 1872, jejíž povolání se utvářelo v obtížných a neklidných letech. Třetí generace vyrůstala v klidnějším období 1872–1875 do smrti otce Aloise, kdy se jejich řady rozmnožily, z friulského potůčku se stala tridentská řeka a kongregace se rozrostla na předpovězených dvanáct domů.

První vlna oné generace od r. 1837 do 1845 byla vytvořena z mladých žen z lidu, které uměly dobře držet jehlu nebo vařečku a uhníst bochník chleba, ale nezabývaly se perem a kalamářem, jakoby hrubě otesané, nosily obnošené a záplatované hábity, byly živeny z Boží dobré vůle spíše umrtvováním než polentou, spaly na slavnících. Krok za krokem nikoliv bez vlivu P. Františka Fantoniho se jejich nitro i zevnějšek formovaly, až se z nich vyklubaly řeholnice „jak se patří“.

Nicméně tyto staré matky, které nesly stopy P. Aloise, zůstaly poznamenány některými

SEVERNÍ KAROLÍNA

PROTI „HOMOSEXUÁLNÍM SŇATKŮM“

58% voličů ve státě Severní Karolína v USA se vyslovilo pro dodatek k ústavě, který definuje manželství jako svazek mezi mužem a ženou. Severní Karolína je 30. státem USA s tímto ústavním dodatkem. V posledních dnech agitovali prezident Barack Obama a Bill Clinton pro homosexuální svazky. Odpůrci partnerských svazků poukázali na to, že proti takové formě je nejen Bible, ale samotná příroda, která umožňuje plzeň jen mezi mužem a ženou. Zákony státu mají být v souladu s přírodními zákony.

Kath-net

vlastnostmi a ctnostmi: staroby-
lou vírou, neúnavnou pracovitostí,
svatozáří prostoty v jednání
i myšlení (i řeči), chudobou až
do kosti, duchem oběti až do se-
beobětování... Nebyly to všechno
rasy otce Aloise? Nebyla v nich
ztělesněna jeho „podstata“ a je-
ho „autentičnost“? Ježíš, práce,
pokora, prostota, a to je vlastně
všechno, to stačí.

První „rojení“ sester Prozřetelnosti

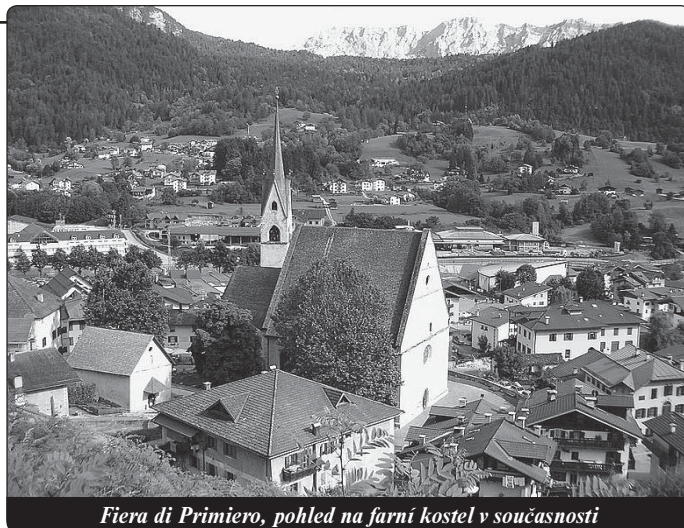
Primiero, Fiera di Primiero je
dnes slavné turistické centrum
v horách, kde je vzduch, který
by probudil mrtvého. Ale v té do-
bě, tj. v roce 1865, všechno, co
tu bylo, byla krása přírody, do-
sud nezneužitá výletníky a lyža-
ři. Ale nebyly zde cesty, o hote-
lech se ani nemluvalo, dopravní
obslužnost stěžovaly těžko dosa-
žitelné domy ve srázech.

V některých úsecích přístupu
od jihu, od Fonzaso, byly horské
stezky pro soumary, které vedly
výstupy a sestupy na pokraji pro-
pastí, jež vyvolávaly závrať. Stří-
dají se tu vlny skalisek a lučin, až
nakonec se objeví cesta trochu
lidštější, která dovoluje použít
alespoň nějaký povoz.

Oblast Primiero měla asi tisíc
duší, kostel, a dokonce nemocni-
ci; V kostele kraloval farář origi-
nální postavy, s horlivou a krás-
nou duší. Své dopisy podepisoval
Giuseppe Sartori, děkan v Pri-
miero g. g. Znamenalo to: gran-
de, grosso, grasso (velký, hrubý,
tlustý). Ve skutečnosti byl horli-
vý, čilý a se smyslem pro humor.

Byla zde nemocnice, ta byla
pochopitelně nezbytná, protože
když tu někdo navzdory výbor-
nému vzduchu ochořel, než by
ho dopravili na mezku do prv-
ního civilizovaného místa, změn-
il by se jeho terapeutický pře-
voz na převoz smrtící.

Proto ta nemocnice, jejímž
ředitelem byl Giuseppe Sartori,
a počet nemocných se pohybo-
val mezi čtyřmi a pěti. Nebylo to
proto, že by v Primiero nikdo ne-
nemocněl. Ale nemocnice by-
la tak ubohá, že lidi zamrazilo,

Fiera di Primiero, pohled na farní kostel v současnosti

když tam měli jít. Byl tu jeden
ošetřovatel, který dělal, co uměl,
a uměl toho málo. Mezi nemoc-
nicí a hřbitovem je těsné příbu-
zenství, říkali lidé.

Děkan se tím trápil, ale při da-
ných možnostech nedokázal nic
vymyslet. Až jednou pozvali ká-
zat misie Mons. Telonih a ten
poradil děkanovi, jak vyřešit ne-
řešitelný problém. Jeho zprá-
va o sestřích otce Scrosoppiho
nedala děkanovi spát. 25. října
1865 napsal představené matce
Tereze Fabris žádost, která byla
přijata. Matka poté napsala bis-
kupovi do Trenta a ten žádal pa-
pežské schválení sester a souhlas
rakouské vlády. To první bylo bez
problému, to druhé komplikova-
ly byrokratické záležitosti, ale
vyřešily se poměrně brzy. Dech
Prozřetelnosti zřejmě vanul, jak
bylo třeba.

3. února 1866 se čtyři sestry,
vedené svou představenou a pro-
vázené přáním všech spolusester
a požehnáním zakladatele, vyda-
ly z Udine do Fonzaso. „Ve Fon-
zaso budu připraven s vlakem
mezků,“ napsal otec Sartori.

Přání i požehnání byla dojem-
ná a odjíždějící se cítily podob-
ně jako dnes astronauti: z Udi-
ne do Primiera to byly celé tři
dny cesty.

První den cesta vlakem do
Trevisa, kde přenocovaly. Dru-
hý den dostavnikem do Feltre,
kde přestoupily na další „rych-
lý“ do Fonzasa. Tam přespaly
podruhé. Třetí den po probuze-
ní začalo dobrodružství.

Vyhledaly horského vůdce,
který by je převedl pěšky, na os-

lech nebo mezcích přes horské
hřebeny. Organizátorem této po-
slední etapy měl být otec Sar-
tori opatřený dostatečným po-
čtem zvířat.

Sestry kráčely, seč mohly, bez
komentářů si vyměňovaly pohle-
dy: Kam to jdou? Krajina se tu
otevřela, tu zavřela, tu byla ce-
sta kamenitá, tu travnatá. Muly
šly za průvodem, a když dospě-
li ke srázům, došlo k velkému roz-
hodování: každá si musela vy-
brat své zvíře. Samozřejmě, ni-
kdy na takovém hřbetu neseděly.
Nad propastmi to nebylo nic po-
vzbuzujícího. Některé chtěly jít
raději pěšky, jiné si dodaly odva-
hy: cestují přece pro Pána, on je
jistě ochrání.

A tak myšlenka na Boží lásku
dodala těm čistým duším odva-
hy a dobré nálady. Všechno, co
je obklopovalo, bylo v podstatě
ve shodě se stavem jejich nitra:
hory všude kolem jako z křišťálu
byly jako jejich ryzí úmysly. Ta-
ké velké odříkání, kterému šly
vstříc, bylo vlastně to, co vždy
chtěly. Pána je lépe milovat skut-
ky než slovy a nyní nastávala pří-
ležitost, jak se obětovat. A proto
je třeba radost a veselí, a sestry
se na sebe dívaly s úsměvy jako
děti při zábavě.

Děkan byl nadšen. Vylíčení
jejich ducha a velkodušné při-
jetí žádosti ho naplňovaly vel-
kou nadějí. Nicméně očekával
ty dny s třesením: Co ty ubohé
sestry z města řeknou, až uvidí,
že na horách všechno schází?
Ale svěřil se Boží Prozřetelnosti
a Boží Prozřetelnost odpověděla,
protože tyto sestry byly právě to,

co tu bylo zapotřebí. A dobrý fa-
rář, který měl bystré oko a mno-
ho zkušeností, sázel na osobu za-
kladatele, jakým byl Scrosoppi,
který dokázal zformovat a sjed-
notit duše, jako byly tyto, eviden-
ně otevřené pro každou oběť.
Chválil Pána a poslal v srdci vel-
ký, velký dík otci Aloisovi.

Konečně po akrobatických
výkonech dorazili na rakouskou
hranici, kde začínala cesta. Sest-
ry se cítily jako královny, když je
posadili do vozíků, kterými pro-
jely krajinami Imer a Mezzano.
Jako kouzlem se lidé shromáždí-
li kolem cesty, vystřelovali rake-
ty a zvony vyzváněly jako o vel-
kém svátku. Bodří horalé nikdy
neviděli milosrdné sestry a osla-
vovali je s dojemným nadšením.

Když vstoupily do Primie-
ra, vítaly je triumfální oblouky
z ratolestí s uvítáním: přijetí, ja-
ké opravdu nečekaly. Tváře těch,
kteří je provázeli, byly plné úsmě-
vu, a ti, kteří zůstali doma, vy-
cházeli, zdravili a volali: „Evví-
va!“ Sestry se usmívaly s očima
plnými slz.

Konečně nemocnice! Nebylo
tu nic. Mluvit o slammicích, pro-
středlech, příkrývkách by byla
utopie, neřku-li hloupost, a pře-
ce se všechno vyřešilo v okamží-
ku. Lidé, snad proto, že tomu
nevěřili, že sestry skutečně při-
jdou, když viděli, že tu opravdu
jsou, pokládali si první večery
za čest, že mohou řeholnice na-
vštívit, a snesli všechno potřeb-
né. Během osmi dnů byly sestry
schopny v nemocniční chatrči in-
stalovat alespoň to nejnutnější.

Byli tu čtyři pacienti a jeden
asistent. Nemocní se cítili po-
vzneseni na duchu, když kolem
sebe viděli pět sester připrave-
ných je ošetřovat. A jejich šarm,
sladkost, trpělivost! Začala tu
opravdu nová éra. Otec Sartori
rychle zařídil všechno potřeb-
né, aby vybavil nemocničku, jak
se sluší a patří, a postupně při-
cházela i finanční pomoc. Trvalo
to nějaký rok, ale ten zázrak
se stal: z šesti lůžek bylo nako-
nec šedesát a všechna obsazena.

Překlad -lš-

Ranní mše svatá Pia XII.

Je ještě řada věřících, kteří mají v živé paměti obraz Svatého otce Pia XII. Připomeňme si tuto postavu kapitolou z knihy *Směla jsem mu sloužit* od s. M. Pascaliny Lehnertové.

V 7 hodin ráno se Pius XII. odebral do kaple. Poklekl na velké klekátko, na kterém se jeho vysoká postava jevila ještě štíhlejší, aby se připravil k nejsvětější oběti. Pak přešel k oltáři a oblékl si bohoslužebná roucha. Předepsané modlitby se modlil tak jasně, že bylo rozumět každé slabice, a přitom to neznělo hlasitě ani rušivě.

Nyní začal stupňovou modlitbu. Hluboce skloněný se vnořoval do každého slova, když pronášel Confiteor. Pak široce rozepjal paže, pozvedl zrak i tvář k velkému křížifixu ze slovné kosti a vystupoval po stupních k oltáři. Introit o mších k církevním učitelům mi připadal vždy výstižný pro Pia XII.: „Uprostřed Církve dal mu Pán otevřít ústa a naplnil ho duchem pravdy a rozumu, oděl ho šatem slávy...“ Epištola, graduale a evangelium, všechny krásné modlitby měly v ústech Svatého otce zvláštní velebnost. *Sursum corda!* Následuje preface. Bylo možné modlit se jí krásněji a úchvatněji? – Pak následovala chvíle ticha. Svatý otec vzpomínal na všechny, kteří se poručili do jeho modliteb a počítali s nimi. Modlí se za všechny své děti na velkém, širém světě. Jednou jsem se ho zeptala, proč jeho *Memento* trvá vždy tak dlouho. Odpověděl: „Stále znovu mě lidé prosí o modlitbu. Boží oběť je okamžik, kdy věčný Otec nemůže nic odepřít, a proto využívám tento čas tak dobře, jak jen můžu.“

Mše svatá se blíží ke svému vrcholu: se serafínskou zbožností a odevzdaností vyslovuje Svatý otec slova proměňování, tak tiše, a přece tak zřetelně, s takovou silou víry a vroucností lásky, že všichni přítomní jsou uchvázeni silou posvátné moci.

Z kříže shlíží věčný Velekněz na svého náměstka a uděluje mu, co mu ve vnitřní modlitbě přednáší – opět přestávka! Ani na zemřelé nelze zapomenout. Svaté přijímání je nejvnitřnější spojení s Tím, k jehož zastupování zde na zemi je povolán.

Pak se ještě jednou roztáhnou jeho paže vstříc Ukřižovanému a požehnání náměstka patří nejen několika málo přítomným, ale celému světu.

Díkuvzdání po mši svaté je dlouhé a usebrané. Jeden prelát, který mohl být kdysi jeho náhodným svědkem, tím byl tak uchvácen, že potřeboval dlouhý čas, než se mohl objevit před Svatým otcem. Chtěl si uchovat v paměti tento obraz Svatého otce, a proto přišel další den opět. Obraz, který se nám zachoval, je výrazem usebrané vážnosti a bezvýhradné odevzdanosti.

Jednou telefonovali po mši svaté ze Státního sekretariátu a žádali, aby Svatý otec zatelefonoval. Protože díkuvzdání trvalo obzvláště dlouho, zvonili podruhé. Domnívali se, že jsme zapomněli vyřídít vzkaz Svatému otci. S očima upřenými na kříž nad svatostánkem klečel Svatý otec nehnutě. „Svatý otče, žádají vás...“ Pomalu poklesly jeho složené ruce, ale jeho pohled setrval na kříži a Svatý otec řekl: „On je zde přibitý a nemůže se uvolnit, může vše jen snášet a trpět bez nářku a z lásky. Také papež je přibitý na jeho mís-

Papež Pius XII.

tě a musí setrvat v tichu.“ Svatý otec musel mít nějakou velkou starost. Nezminil se již o tom ani slovem. Na mne tento zážitek silně zapůsobil – zvláště když přicházely nespravedlnosti, trpka zklamání, urážející jednání, dokonce pomluvy Pia XII. z některých míst i z jeho vlastního okolí, ačkoliv vykonal tolik dobrého; nebylo na něm nic pozorovat, když vstoupil do kaple, kde před Pánem ve svatostánku si sám postěžoval svému Pánu. Takové příležitosti byly nezapomenutelné, zjevovaly však jasně jeho smýšlení.

Velká válečná nouze a papežská pomoc

Nebylo uhlí na topení. Ve Vatikánu se netopilo, především ne v bytě Svatého otce. Mnozí ve Vatikánu to měli Piu XII. za zlé, ale on věřil, že těmito tvrdými poměry jsme sami vinni, a chtěl vyjít vstříc dobrým příkladem. Velké prostory byly v zimě nepříjemně studené, zvláště při deštivém počasí. Přesto si do-

volil jen termofofor nebo ohřívací podušku na ruce, aby mohl psát. Pro zvláště studené dny jsme opatřili elektrická kamínka, která jsme v jeho nepřítomnosti a bez jeho vědomí zapínali v jeho soukromých prostorách a pracovně, abychom je alespoň trochu temperovali. Pro tak velké prostory to však bylo nedostačující a navíc, nesměl nás přitom přistihnout. Svatý otec tímto chladem velmi trpěl a měl promrzlé ruce. Ale vojáci v poli a vybombardovaní a mnozí další, nemuseli vystát mnohem horší věci? A tak se Svatý otec nechtěl mít lépe než oni. – My v domě jsme měli nějaký pohyb, Svatý otec však pracoval vsedě a cítil zimu nejvíce.

Ohledně vypuknutí války zřídil Pius XII. Informační kancelář. Mnoho tisíc rodin tak získalo pomoc a alespoň informace. Svatý otec chtěl být stále informován o této činnosti a měl radost z každé dobré zprávy, kterou mohl dále předat. Jak ho těšilo, když mohl napsat některé matce, že papežská vyhledávací služba zjistila, že její syn žije.

Při jedné audienci nějaký muž zavolal na Svatého otce: „Musím ti něco říct, Svatý otče, přečti si můj dopis.“ S těmi slovy vtiskl papeži do rukou dopis, ve kterém otec, matka, sourozenci a prarodiče jednoho válečného zajatce děkovali papeži, že o něm získali zprávy. Psal i o radosti syna, který obdržel balíček z papežského pomocného díla, první od té doby, co se nachází v zajetí. „Svatý otče,“ psal na závěr dopisu šťastný otec, „moji příbuzní a já Ti přejeme všechno štěstí a všechnu radost, kterou jsi vnesl do naší rodiny, tisíckrát do Tvého srdce.“ Pius XII. rodině ihned napsal a dal zajatému synovi poslat zvláště dobrý balík. – Jeden příklad za mnohé, velmi mnohé. Mnoho utrpení bylo zmírněno, mnoho slz setřeno. Mnoho rodin obdrželo útěchu a radost.

POKUTA ZA POMLUVU

Irský televizní vysílač RTE musí zaplatit odškodné ve výši 200 000 € katolickému knězi, kterého ve svém seriálu obvinil ze znásilnění nezletilé dívky Keni, kterou měl přivést do jiného stavu. Obviněný musel opustit kněžskou službu. Celý případ byl vykonstruován. Televizní společnost musí zcela změnit své vedení, zlepšit svou kontrolu a usilovat o obnovu důvěry.

Kath-net

-sks- 8/2012
Překlad -lš-

Ježíšova poselství

P. Ottaviovi Michelinimu (43)

KDO SI DĚLÁ STAROSTI?

15. června 1976

Synu, to není otázka řečnická, ale souvisí se všemi předchozími poselstvími. Odpověď na tuto otázku je velmi smutná.

Nechci stavět všechny do stejné roviny, je třeba také vyzvednout ty, kteří oživeni vírou bojují proti silám zla, jsou povzbuzením a posilou pro trpící duše.

Musím však poukázat na žalostné chování nejednoho pastýře, mnoha kněží, kteří nechápou problém a jsou lhotejní, jako by se jich to netýkalo.

Je jim to cizí, jako by to byla záležitost někoho jiného, a zůstávají necitelní a ani si nekladou otázku, proč duše trpí kvůli Zlému. Mnozí nevěří, nebo věří zmateně a neprojevují konkrétní zájem.

Lhotejnost

Jednání a lhotejnost kněží je v rozporu s pravou pastoračí. Je to až absurdní chování, když se dobrovolně vydávají cestou, která vede opačným směrem než tím, který vede k cíli, jakého mají dosáhnout.

Je zde ještě další křiklavý rozpor, který existuje v Církvi.

Se svěcením přijímají muži kněžství, přijímají, že se stanou spolu s Ježíšem spoluvykupiteli pro spásu duší, a pak odmítají následovat Ježíše v boji, který podstoupil a který trvá, aby byly Satanu a peklu vyrvány duše.

Proč jsem se vůbec dal poznat jako Ten, který stojí proti Satanovi? Tajemství vtělení je především tajemství nekonečné pokory, tak jako Satanův hřích je tajemství bezmezné pýchy.

Jen si to porovnejte. Satan, nekonečně nižší než jeho Stvořitel, sní o tom, vyrovnat se Bohu. Bůh naopak se stává člověkem, snižuje sám sebe do té míry, že se vtělí v Mariině lůně.

Satan sní o trůnu a chce království. Vtělené Slovo se rodí ve stáji jako nejchudší z nejchudších.

Satan odmítá poslušnost, a Já, Ježíš, který jsem Původcem a Pánem všech věcí, myji nohy svým apoštolům.

Satan strhuje lidstvo do smrti, do chaosu, do zmatku všeho druhu. Já umírám na kříži. Na kříži má počátek mé vítězství a můj triumf. „Až budu povýšen od země...“

Přicházím na svět, žiji, působím a umírám v protikladu k Satanovi.

Kněz opravdu osvícený, který žije z víry, nemůže volit jinak než cestu, kterou jsem krácel Já a kterou jsem vyznačil jako jedinou pro mé následování. Já jsem Cesta. Já jsem Život.

Satan přinesl na zem smrt, Já jsem přinesl život. „Já jsem vzkříšení a život.“

Kolik jsem jich uzdravil?

Pozemské žití jsem začal konáním dobra, pak jsem vyučoval. Když vezmete do rukou evangelium, můžete konstatovat, jak jsem postupoval. Mým prvním zaměstnáním bylo poznávat nemocné, přiblížit se k nim, uzdravit je z nemoci, odpustit jim hříchy, osvobodit posedlé zlým duchem.

Kolik jsem jich uzdravil!

Proč si myslí biskupové a kněží, že Mě nemusí následovat v tomto důležitém díle apoštolátu? Copak to není prostředek, jak se přiblížit k duším a přiblížit jim Boha? Není to ta nejučinnější pastorec? Pochybujete, zda jste schopni to dělat? Jsem božský Mistr a neučil jsem apoštoly něčemu, co je neproveditelné. Co bych to byl za Mistra?

Proč světcí s takovou účinností žehnali a uzdravovali? I v této době jsou svatí biskupové a kardi-

nálové, kolikrát to udělali! A byli to pastýři tohoto století, této generace.

Není třeba hledat příčinu neúčinnosti u tolika pastýřů spíše v nedostatku víry a pokání?

Ať zpytují moji biskupové svědomí v těchto dvou bodech, a poznají důvody, proč se tak vzdělili od solidní pastorační práce.

Je nepatřičné vyhýbat se této otázce a mlčet ze strachu před odpovědí.

Uvědomte si, pastýři duší, že tyto naléhavé otázky vám nepředkládá nějaký ubohý kněz, ale Já, Ježíš. Žehnám ti, můj synu. Miluj Mě a nestarej se o lidské soudy.

HODINA ZMĚNY

15. června 1976

Nyní víš, proč Satan a jeho šiky nenávidí Mne, nenávidí moji a vaši Matku a nenávidí celé lidstvo.

Nyní víš, že tato nenávisť se uskutečňuje v ustavičné akci, která nezná odpočinku.

Všechny jejich aktivity jsou nesmírně organizované a podporované materiálně i duchovně lidmi k šílenému záměru bojovat proti Bohu jako rovný s rovným. O tom jsou démoni přesvědčeni.

Po zvolání svatého Michaela „Kdo jako Bůh?“ víš, že Satan a jeho přívrženci se utvrdili ve svém šíleném přesvědčení a neztrácejí naději, že mohou vyjít jako vítězové.

Proto se nechtějí vzdát toho, co pokládají za svou kořist, bez zuřivého odporu, který je příčinou tolikerého utrpení, které Já, Bůh Otec a Duch Svatý použijeme na očistění Církve.

Nyní znáš duchovní stav křesťanů, kněží a pastýřů. Nyní víš, že Církve se nachází v těžkých podmínkách, kdy převládá vliv nepoučitelných nepřátel nikoliv z Boží viny, nikoliv proto, že by chybělo obranných prostředků, ale protože se nereaguje na útoky, na nástrahy, na pokušení, která na ni doléhají.

Nyní máš, synu, přiměřený obraz situace o odpovědnosti,

KATOLICKÉ UNIVERZITY MUSÍ BÝT KATOLICKÉ

Benedikt XVI. zdůraznil při návštěvě amerických biskupů nezbytnost, aby katolické univerzity byly skutečně katolické. Otevřené disidenství mezi představiteli katolických univerzit a vedením církve způsobuje zmatek mezi věřícími a oslabuje svědectví církve. Takové případy kompromitují autoritu a svobodu církve. Předávání autentické víry mladým generacím je jedním z nejnáléhavějších současných problémů.

Kath-net

kteřá bohužel leží na biskupech, kněžích a věřících, pochopitelně v různé míře.

Všem duchovním na vědomí

Tento obraz Církve jsem poskytl tobě, ale ty jsi nástrojem zvoleným k tomu, abys jej předal všem. Nezapomínej na to. Vidíš, jak se tento záměr nelíbí silám pekla, působí ti utrpení, ale neboj se.

Nedej se odradit, nedej se zstrašit nerozumnými útoky, jimiž tě obtěžují. Všichni, pastýři i kněží, vědí, že udeřila hodina změny.

Musí revidovat všechnu pastorační činnost, aktuálně vedenou po špatné koleji. Pokud to neudělají sami, budou přinuceni, aby to udělali.

Nic se neobnoví, pokud se neopustí chybné předpoklady, které jsem ti ukázal. Ať vezmou do rukou evangelium a rozjímají o moji pastorační činnosti. Co jiného mohu říct, jaké jiné pokyny bych ještě mohl dát?

Neztrácejte čas. Tolik lidských hříchů a tolik svatokrádeží u zasvěcených osob, odrážejících lhotejnost křesťanů, to je již nesnesitelné.

Synu, odvahu! Chtějí tě zstrašit, ale Já jsem s tebou, Já, který jsem jedno s Otcem a Duchem Svatým.

Nemohou ti udělat nic víc, než co Já dopustím k tvému posvěcení a duchovnímu obohacení. Žehnám ti!

(Pokračování)

Překlad -lš-

duch jásal v Bohu a ona spěchala přes hory, aby rozdávala z plnosti své radosti. Obrátne se k té, která očekávala s apoštolu ve Večeřadle znovu svého Snoubence, kterého tak důvěrně znala a jehož působení hluboce prožívala. Ona je ve skutečnosti ústřední postavou přípravy na jeho slíbený příchod, protože znovu počala z Ducha Svatého a jako Matka Kristova porodila jeho nové mystické Tělo. Maria patří k Večeřadlu tak jako k Nazaretu, Betlému a Kalvárii. Co může očekávat od Ducha Svatého ten, kdo dostatečně nemiluje, nectí, nebo dokonce přehlídí jeho milovanou a nečistší Snoubenku? Pochybuje snad někdo o tom, že všechno to, co Maria konala, koná a ještě vykoná, činí pod přímým vedením jako nejbližší spolupracovnice Ducha Svatého? A domnívá se někdo, že Duch Svatý koná dále své dílo mezi námi bez ní, která se osvědčila jako jeho nejdokonalejší nástroj? Duch je dárce všech milostí, ale Maria byla a je jejich Prostřednicí. Bez těchto dvou si s ničím neporadíme.

Náš český termín Letnice pro označení svatodušních svátků je vlastně zcela ojedinelý. Názvy v jiných jazy-

cích navazují svým kmenem na vlastní nebo řeckou číslici „padesát“ (řecky „pentekoste“). Židovské svátky Šavu'ot (=padesát dní po Velikonocích) oslavovaly přijetí Zákona na Sinaji, ale staly se současně letní slavností díkůvzdání za úrodu. Tuto oslavu požehnaného léta připomíná i název Letnice. Na původní obsah židovských svátků navazuje svatý Augustin, když říká: „V den Letnic obdrželi židé Zákon psaný Boží rukou a v týž den přišel Duch Svatý.“ Tak nám výmluvně objasňuje, proč Duch Svatý sestoupil na apoštoly zrovna o svátku židovských Letnic: aby ukázal, že nyní On je nový duchovní Zákon, který zpečetuje novou a věčnou smlouvu a posvěcuje církev: „Svůj zákon jim dám do nitra, vepíši jim ho do srdce.“ (Jer 31,33) Duch Svatý nám skutečně vepsal do srdce při křtu a biřmování nový Boží zákon, kterým je LÁSKA (srov. Řím 5,5). Láska je nyní nejen největší příkazání, ale také způsob i motiv, jak a proč zachovávat všechna ostatní příkazání, abychom skutečně žili podle vzoru Syna k radosti Otce.

-lš-

hlídkou až k železné bráně, která vede do města: a brána se před nimi otevírá sama od sebe (srov. Sk 12,10). Petr a anděl ujdou spolu určitý úsek cesty, až se apoštol vzpomene a uvědomí si, že Pán ho skutečně osvobodil, a když si to uvědomí, odebere se do domu Marie, Markovy matky, kde se shromáždilo mnoho učedníků k modlitbě. Ještě jednou je odpovědí komunity na obtíže a nebezpečí důvěra v Boha a zintenzivnění vztahu k němu.

Příklad nevhodné modlitby

Zde se mi jeví užitečné připomenout jinou nelehkou situaci, jakou prožívá prvotní křesťanská obec. Mluví o ní Jakub ve svém listě. Je to komunita v krizi, v nesnázích nejen kvůli pronásledování, ale také proto, že jsou zde *nevraživost a sobeckost* (srov. Jak 3,14-16). A apoštol se ptá, proč taková situace vzniká. Nachází dva hlavní důvody: první je nechat se ovládat vášněmi, diktaturou vlastních choutek, egoismem (srov. Jak 4,1-2a); druhý je nedostatek modlitby: *neprosíte* (Jak 4,2b) - nebo se jedná o modlitbu, kterou tak nelze pojmenovat - *prosíte, a nic nedostáváte, protože prosíte špatně, chcete to potom rozplývat na své rozkoše* (Jak 4,3). Tato situace by se podle svatého Jakuba změnila, kdyby komunita mluvila celá společně s Bohem, prosila skutečně ustavičně a jednomyslně. Také rozhovor o Bohu riskuje, že pozbude svou vnitřní sílu a svědectví vyschne, jestliže není oživováno, podporováno modlitbou, ustavičným živoucím rozhovorem s Pánem. Je to důležitá připomínka i pro nás a naše komunity, ať už malé, jako je rodina, nebo širší jako farnost, diecéze, celá církev. A já si myslím, že tato komunita svatého Jakuba se modlila, ale modlila se špatně, jen o své žádosti. Musíme se stále znovu učit modlit se dobře, modlit se reálně, zaměřovat se k Bohu a ne k vlastnímu prospěchu.

Naopak komunita, která provází Petrovo věznění, je komunita, která se opravdu modlí celou noc sjednocena. Je to nezadržitelná radost, která všem vtrhne do srdce, když

apoštol nečekaně zabuší na vrata. Je to radost a úžas nad jednáním Boha, který modlitbu vyslyšel. Tak z církve stoupá modlitba za Petra a on se k církvi vrací, aby vyprávěl, jak ho *Pán vyvedl ze žaláře* (Sk 12,17). V této církvi, kde se postavil jako *skála* (srov. Mt 16,18), vypráví Petr svou „paschu“ osvobození: zakouší, že v následování Ježíše spočívá pravá svoboda, jsme obklopeni zářivým světlem Zmrtvýchvstání, a proto můžeme vydávat svědectví až k mučednictví, že Pán je Zmrtvýchvstalý a *opravdu poslal svého anděla a vytrhl ho z rukou Heroda* (srov. Sk 12,11). Mučednictví, které podstoupí v Římě, ho spojí definitivně s Kristem, který mu řekl: *Až zestárneš, (...) jiný tě povede, kam nechceš, aby naznačil, jakou smrtí má oslavit Boha* (srov. Jan 21,18-19).

Papež pocítuje podporu modlitby

Draží bratři a sestry, epizoda o osvobození Petra, kterou Lukáš vypráví, nám říká, že církev, každý z nás prochází nocí zkoušky, ale je zde neustávající bdělost v modlitbě, která nám je podporou. Také já od prvního okamžiku zvolení za Petrova nástupce jsem se vždy cítil podpírán vaší modlitbou, modlitbou církve, především v obtížných chvílích. Ze srdce děkuji. S vytrvalou a důvěryplnou modlitbou nás Pán vysvobodí z pout, provede nás skrze jakoukoliv noc věznění, které může sevřít naše srdce, dá nám klid srdce, abychom překonávali životní obtíže, také odmítání, opozici, pronásledování. Petrova epizoda ukazuje tuto sílu modlitby. Apoštol se i v poutech cítí klidný, v jistotě, že nikdy není sám: komunita se právě za něho modlí, Pán je mu nablízku; i on ví, že Kristova síla se *tím zřejměji projevuje ve slabosti* (2 Kor 12,9). Vytrvalá a jednomyslná modlitba je drahocenný nástroj také k překonávání zkoušek, které mohou nastat na životní cestě, protože hluboké spojení s Bohem nám dovoluje být hluboce spojeni také s druhými. Děkuji.

Bollettino Vaticano 9. května 2012
(Mezititulky redakce Světla)
Překlad -lš-

LITURGICKÁ ČTENÍ - dokončení ze str. 3

Ale ovocem Ducha je láska, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrota, věrnost, tichost, zdrženlivost. Proti takovým věcem se nestaví žádný zákon. Ti, kdo náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali svoje tělo i s jeho vášněmi a žádostmi. Protože Duch je naším životem, podle Ducha také jednejme!

Evangelium - Jan 15,26-27; 16,12-15

Ježíš řekl svým učedníkům: „Až přijde Přímluvce, kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, který vychází od Otce, ten vydá o mně svědectví. Vy také vydávejte svědectví, protože jste se mnou od začátku.“

Měl bych vám ještě mnoho jiného říci, ale teď byste to nemohli snést. Ale až přijde on, Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy. On totiž nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit to, co uslyší, a oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, protože z mého vezme a vám to oznámí. Všechno, co má Otec, je moje; proto jsem řekl, že z mého vezme a vám to oznámí.“

Velikonoční a svatodušní svátky se od Vánoc liší v jedné podstatné okolnosti: Tyto slavnosti nevznikly z lidského rozhodnutí, ale ustanovil je sám Bůh, když stěžejní události dějin spásy sám umístil přesně do oněch původních židovských svátků, které byly jejich předobrazem, takže dostaly z Božího rozhodnutí zcela nový obsah, a tím také oficiálně skončil starozákonní kult. Na místo vyvoleného národa, který Bůh ústy proroků obvinil z nevěrnosti a prodejnosti, nastupuje Boží lid Nového zákona, jehož hlavou je sám Kristus.

Naše hrdost z našeho vyvolení a radost z oslavy našeho narození je však v současné době zkvalena skutečností, že se znovu projevuje to, co vedlo k odsouzení Izraele. Jako mnohokrát v dějinách vyvoleného národa, opět dochází na Hospodinova slova: *Můj národ na můj hlas nedbal. Nechal jsem je, ať si žijí podle svých nápadů.*

Starozákonní lid vedl na jeho putování oblačný a ohnivý sloup, ale jeho skutečný Vůdce a Vzor žil zatím jen v předobrazech a zaslíbeních. Příchod Božího Syna je něco mnohem víc než představení vzoru a příkladu. Ježíš Kristus přišel, aby ti, kteří jsou jeho, *byli v něm a On v nich*. Tentokrát se jedná o zcela důvěrnou osobní identifikaci. Toto ztotožnění a přetvoření, toto nové narození nám má připomenout letniční oslava zrození církve z Ducha Svatého.

Věčný Otec poslal svého Syna na svět, aby napravil, co způsobila neposlušnost. Jak jinak je možno napravit neposlušnost než poslušností. Tento svůj podnět a současně závazný příklad opravdové, nikoliv poddanské, ale synovské poslušnosti uskutečnil Bůh způsobem, který přesahuje všechno lidské pomýšlení. Boží Syn nepřišel mezi nás, aby nám poslušnost prostě prikázal, On sestoupil od Otce, aby tuto poslušnost svým vtělením přímo zosobnil. Je to takřka nepochopitelný zázrak: Nejvyšší Pán, skrze něhož a v němž je všechno

Na slovíčko

stvořeno, se zcela podrobil poslušnosti. Bůh a Pán vzal na sebe podobu Služebníka, který přišel nikoliv proto, aby konal vůli svou, nýbrž vůli Toho, který ho poslal. Jsme zde svědky, jaké divy dokáže působení Ducha Svatého. Skrze něho se Boží Syn nejen stal v lůně Panny člověkem. Tento Duch vedl a určoval po celých třiatřicet let každičky jeho krůček, každé gesto a slovo, takže Ježíš nekonal naprosto nic ze své vlastní vůle, ale ve všem se podrobil vůli Otce pod vedením Ducha Svatého. Takový způsob osobní seberealizace je pro pyšné tvory dneška něco naprosto nepředstavitelného, a může se jim jevit dokonce jako nepřijatelné. Boží Syn udělal ve svém životě jedno jediné rozhodnutí: do všech podrobností se podrobit vůli Otce a vedení Ducha Svatého, protože to je také jediný způsob, jak dokonale uskutečnit nejvyšší a nejmou-dřejší záměr Nejsvětějšího Otce. A Otec se při pohledu na Synovu spásnou poslušnost zde na zemi dvakrát nezdržel a dal před světem najevo své nadšení z jeho jednání. Připojil závaznou výzvu: *Toho poslouvejte!*

Na základě své vlastní i lidské zkušenosti mohl Ježíš své-

mu mystickému pokračování slíbit: *Pošlu vám toho Ducha, který z vůle Otce vedl Mne. On vás to naučí, všechno vám připomene, ve všem vás povede.* – A to se opravdu uskutečnilo o Letnicích, když se dal do pohybu obdivuhodný proces zrodu Božího království. Pro naše závazné poučení dal Pán sepsat dějiny růstu prvotní církve, abychom měli před očima, že to skutečně platí: Skutky apoštolů nejen začínají s Duchem Svatým, ale přímo se hemží jeho trvalým působením, jeho zásahy, jeho ovocem. Nikde nenajdeme tolik konkrétních zmínek a příkladů jako v tomto počátku, který je zázrakem Ducha Svatého na pokračování. V této knize je o něm řeč na více než třiceti místech. To jsme dostali do vínku jako závazný životní způsob církve. Jestliže i přesto začne bloudit lid Nové úmluvy, je to mnohem závažnější a tragičtější než všechny pády vyvoleného národa: *Kdybych nepřišel, neměli by hřích, nyní však nemají výmluvu.*

Současný kritický stav církve pociťuje tak či onak řada lidí. Ale ti, kteří to dávají nejhlasitěji najevo, jsou tak zaujati vlastními představami a nápady, že zcela ztratili ze zřetele samu podsta-

tu současné krize. V čem je její příčina, co se vlastně stalo? Tento lid je na scestí právě proto, že *chce žít podle svých nápadů*, a to je způsob, který je naprosto cizí a zcela neznámý Tomu, který je naší Hlavou a jehož my jsme údy. Co může následovat tam, kde si křesťané usmyslí, že si sami poradí lépe než s Duchem Svatým, když dokonce pohrdnou plody jeho tisíciletého působení a nahradí je svými vlastními nápady? Přestanou divy, skončí zázraky: místo aby se vrátili k Prameni veškeré moudrosti a poznání, začnou zbloudit přímo v programové neposlušnosti ještě o to více prosazovat sami sebe. To je úplný opak toho, co odkázal svému lidu Boží Syn. Není divu, když mnoho ratolestí pak plodí *ovoce smrti*.

Proto není dnes možno slavit Letnice bez upřímného a kajícího zpytování svědomí, jak jsme naložili s odkazem našeho Pána, s dary a poklady jeho zaslíbeného Ducha, bez kterého nemůžeme činit nic. Ducha Svatého není možno opravovat, jako by se někdy mohl zmýlit. Náš návrat k pravdě, spravedlnosti, čistotě, lásce a oběti musí začít hlubokou kajícností za velkou nevděčností a zneuznání Ducha Svatého a jeho darů.

„Duch Svatý je můj slib, odpověď Otce ve prospěch mé Církve a celého lidstva. Bez Ducha Svatého by moje Církev nemohla existovat. Protože je koncipována od věčnosti v myslí Trojice, i Duch Svatý byl od věčnosti určen, aby ji řídil. Duch Svatý znovu zavládne v den, kdy také zavládne moje oběť bolesti: kříž v srdcích. Dokud kříž nebude vládnout v duších, nebude vládnout ani Duch Svatý.“
„Chci se vrátit na svět ve svých kněžích, chci obnovit svět duší tím, že se ukážu ve svých kněžích. Chci silný impuls ve své Církvi tím, že vylijí Ducha Svatého jako o nových Letnicích.“
Tak zní naléhavý Pánův vzkaz, který nám tlumočí jeho ctihodná služebnice Conchita Armida.

-lš-

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, nabízím ti v něm své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů ...
Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA ČERVEN 2012

Všeobecný: Aby věřící rozpoznávali v Eucharistii živou přítomnost Vzkříšeného, který je provází v každodenním životě.

Misijní: Aby křesťané v Evropě znovu objevili svou pravou identitu a podíleli se s větším nadšením na hlásání evangelia.

Úmysl našich biskupů: Abychom přijímali svátost biřmování se svobodnou touhou po Duchu Svatém.

Pondělí 28. 5. 2012: 6:05 Octava dies (673. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Maria v křesťanské tradici **7:05** Terra Santa News: 23. 5. 2012 **7:25** Přejeme si... **7:40** Post Scriptum s P. Janem Rimbalo **8:00** Čteme z křesťanských periodik **8:05** Putování modrou planetou: Galapágy – pekló nebo ráj? **8:55** Místo zvané domov **10:00** Nedělní čtení: Slavnost Soslání Ducha Svatého **10:30** Licheň **10:40** BET LECEM – vnitřní domov (23. díl): domácí hospicová péče – Jana Sieberová **10:55** Poselství svatých: Johanka z Arku **11:05** Omnia vincit amor **11:30** Noekreace aneb Vandrování (141. díl) **11:40** Sedmihlásky (64. díl) **11:45** Mašinky (5. díl): O mašince s voňavým kouřem **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Koncert pro všechny **13:05** Kdo chce kam ... **13:35** Octava dies (673. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:05** Matčiny slzy **14:25** Krásy Čech a Moravy (14. díl): Čechy II. **14:55** Setkání u studny (1. díl) – P. ThDr. Michael Slavík **15:40** Atlas Charity: Hospic Rajhrad **16:00** Litanie loreťanské Jakuba Jana Ryby: Obrazy pražské Lorety na Hradčanech **16:15** Bubnování s Čtyřlístkem **16:30** Mikroregion Východní Slovákco: Mikroregion se představuje **16:40** Exit 316 MISE: Z pasti do propasti **17:00** NOEparáda (166. díl) [L] **18:05** Po hladině: Moudrost [P] **18:25** Sedmihlásky (64. díl) **18:30** Mašinky (6. díl): O ubrečené mašince a borůvkových knedlíkách [P] **18:45** Loď Boží **19:10** Trnavská univerzita **19:25** Přejeme si... **19:40** Mikroregion Východní Slovákco: Mikroregion se představuje **19:50** Čteme z křesťanských periodik **20:00** Přežili jsme gulag **20:45** Na koberečku (128. díl) [P] **20:55** Outdoor Films (4. díl) **22:30** P. Petr Karas – Učedníci v něho uvěřili **23:25** Noekreace aneb Vandrování (141. díl) **23:35** Octava dies (673. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **0:10** Kulatý stůl: Brněnští mučedníci **1:40** Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 29. 5. 2012: 6:05 České Radio Vaticana **6:10** Kaplička pana Zemana **6:15** Má vlast: Bouzov **7:40** Cesta k andělům (53. díl): Jiří Bonaventura Štivar **8:30** Pražská Loreta **8:55** Salesiánský magazín **9:10** Charita sv. Anežky Otrokovice (3. díl): Charitní pečovatelská služba Otrokovice **9:15** Na druhé straně zdi **9:45** Poselství svatých: Johanka z Arku **10:00** Octava dies (673. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:30** P. Petr Karas – Učedníci v něho uvěřili **11:25** Mikroregion Východní Slovákco: Mikroregion se představuje **11:35** Sedmihlásky (64. díl) **11:40** Mašinky (6. díl): O ubrečené mašince a borůvkových knedlíkách **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Platinové písničky (80. díl): Dechovka **12:35** V zákulisí **13:05** Eucharistie: Zástupy a chléb **13:40** Putování modrou planetou: Galapágy – pekló nebo ráj? **14:25** Čteme z křesťanských periodik **14:30** Kulatý stůl **16:05** Litanie loreťanské Jakuba Jana Ryby: Obrazy pražské Lorety na Hradčanech **16:20** BET LECEM – vnitřní domov (23. díl): domácí hospicová péče – Jana Sieberová **16:35** Klapka s... (42. díl) **17:40** Ponašimu **17:55** Noeland (55. díl) **18:25** Sedmihlásky (64. díl) **18:30** Mašinky (7. díl): O tratí, co vede kolem jezera [P] **18:40** Hermie a přátelé: Ztracený komáří poklad **19:20** Vladyka **19:40** Zpravodajské Noeviny: 29. 5. 2012 [P] **20:00** Modlitba se zpěvy z Taizé **20:50** Liptál včera a dnes **21:20** Exit 316 MISE: Z pasti do propasti **21:40** Zpravodajské Noeviny: 29. 5. 2012 **22:00** Hlubinami vesmíru s dr. Ivanou Markovou **22:40** Matčiny slzy **23:00** Terra Santa News: 23. 5. 2012 **23:20** Post Scriptum s P. Janem Rimbalo **23:40** Čteme z křesťanských periodik **23:45** Přejeme si... **0:05** U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (58. díl) **1:15** Poslech Radia Proglas [L].

Středa 30. 5. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 29. 5. 2012 **6:20** Setkání u studny (1. díl) – P. ThDr. Michael Slavík

7:05 Salesiánský magazín **7:20** Noekreace aneb Vandrování (141. díl) **7:30** Litanie loreťanské Jakuba Jana Ryby: Obrazy pražské Lorety na Hradčanech **7:45** Outdoor Films (4. díl) **9:20** U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (58. díl) **10:30** Generální audience Benedikta XVI. [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Přežili jsme gulag **12:50** Mikroregion Východní Slovákco: Mikroregion se představuje **13:05** Loď Boží **13:30** Čteme z křesťanských periodik **13:40** Post Scriptum s P. Janem Rimbalo **14:00** Zakynthos **14:20** Zelená energie **14:35** Na koberečku (128. díl) **14:45** Poselství svatých: Johanka z Arku **14:55** Bubnování s Čtyřlístkem **15:10** Maria v křesťanské tradici **15:40** Zpravodajské Noeviny: 29. 5. 2012 **16:00** NOEparáda (166. díl) **17:00** GOODWILLBOY VII. (12. díl) [P] **17:35** Exit 316 MISE: Jak dostat rodiče do polepšovny [P] **18:00** Octava dies (673. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **18:30** Mašinky (8. díl): O zloději, který okrádal mašinky [P] **18:40** Sedmihlásky (64. díl) **18:45** Vlci v Lužici **19:15** Terra Santa News: 30. 5. 2012 [P] **19:35** Přejeme si... [P] **20:00** Léta letí k andělům (48. díl): Ilja a Věra Rackovi **20:25** MUDr. Roman Joch – Kde jsou hranice svobody náboženství: Islám a my [P] **21:30** Poslední noc Johanky z Arku: La derniere Nuit de Jeanne d'Arc **22:35** Historie československého vojenského letectví (4. díl): Mračna se stahují [P] **23:00** Krásy Čech a Moravy (14. díl): Čechy II. **23:35** Má vlast: Bouzov **1:00** Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 31. 5. 2012: 6:05 Mikroregion Východní Slovákco: Mikroregion se představuje **6:15** Loď Boží **6:40** Čteme z křesťanských periodik **6:45** Léta letí k andělům (48. díl): Ilja a Věra Rackovi **7:05** Platinové písničky (80. díl): Dechovka **7:35** Matčiny slzy **8:00** Rhodos **8:25** Vladyka **8:45** Modlitba se zpěvy z Taizé **9:35** Noekreace aneb Vandrování (141. díl) **9:55** Kulatý stůl **11:25** Přejeme si... **11:40** Sedmihlásky (64. díl) **11:45** Mašinky (8. díl): O zloději, který okrádal mašinky **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Má vlast: Bouzov **13:35** Terra Santa News: 30. 5. 2012 **14:00** Outdoor Films (4. díl) **15:30** Noeland (55. díl) **16:05** V zákulisí [P] **16:35** Eucharistie: Já jsem Chléb života [P] **17:05** Putování modrou planetou: Galapágy – pekló nebo ráj? **17:55** Hermie a přátelé: Ztracený komáří poklad **18:30** Mašinky (9. díl): O bludné výhybce [P] **18:40** Sedmihlásky (64. díl) **18:45** Cesta k andělům (53. díl): Jiří Bonaventura Štivar **19:40** Zpravodajské Noeviny: 31. 5. 2012 [P] **20:00** Děkujeme vám, dnes zvláště maminkám: Oslavy 6. výročí vysílání televize NOE **21:20** Mariánské korunovace v dějinách **21:45** Kus dřeva ze stromu: Exoty [P] **22:05** Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku **22:40** Zpravodajské Noeviny: 31. 5. 2012 **22:55** Post Scriptum s Mons. Josefem Nuzíkem [P] **23:15** Na druhé straně zdi **23:45** Přejeme si... **0:05** Zpravodajské Noeviny: 31. 5. 2012 **0:20** Místo zvané domov **1:20** Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 1. 6. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 31. 5. 2012 **6:20** Noekreace aneb Vandrování (141. díl) **6:30** NOEparáda (166. díl) **7:30** Hlubinami vesmíru s dr. Ivanou Markovou **8:10** Krásy Čech a Moravy (14. díl): Čechy II. **8:40** Bubnování s Čtyřlístkem **8:55** MUDr. Roman Joch – Kde jsou hranice svobody náboženství: Islám a my **10:00** Na koberečku (128. díl) **10:10** Zatoulané pohádky **10:55** Pútník **11:10** Ponašimu **11:25** Přejeme si... **11:40** Sedmihlásky (64. díl) **11:45** Mašinky (9. díl): O bludné výhybce **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Cvrlíkání (9. díl): Lada Šimíčková & Ivo Cicvárek **13:15** Léta letí k andělům (48. díl): Ilja a Věra Rackovi **13:40** Loď Boží **14:05** Exit 316 MISE: Jak dostat rodiče do polepšovny **14:25** Koncert pro všechny **15:25**

Kus dřeva ze stromu: Exoty **15:40** Zpravodajské Noeviny: 31. 5. 2012 **15:55** Arturovo pátrání **17:00** Mašinky (10. díl): O srnečce a panu železničáři Mrázkovi – 1. díl [P] **17:10** Sedmihlásky (64. díl) **17:15** Mikroregion Východní Slovákco: Bánov [P] **17:25** Apoštolská návštěva Sv. otce Benedikta XVI. v Miláně: Setkání Benedikta XVI. s obyvateli Milána na Dómském náměstí [L] **18:00** Noc kostelů 2012 [L] **22:00** Světové setkání rodin v Miláně: Koncert z La Scally [P] **23:20** Nedělní čtení: Slavnost Nejsvětější Trojice [P] **23:55** V zákulisí **0:25** Eucharistie: Já jsem Chléb života **0:55** Putování modrou planetou: Galapágy – pekló nebo ráj? **1:40** Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 2. 6. 2012: 6:05 Mikroregion Východní Slovákco: Bánov **6:15** V zákulisí **6:45** Eucharistie: Já jsem Chléb života **7:15** Hermie a přátelé: Ztracený komáří poklad **7:50** Noeland (55. díl) **8:20** Sedmihlásky (64. díl) **8:30** JuniorTV Kopřivnice (26. díl) [P] **8:50** NOEparáda (166. díl) **10:00** Apoštolská návštěva Sv. otce Benedikta XVI. v Miláně: Modlitba ranních chval z katedrály v Miláně [L] **11:00** Apoštolská návštěva Sv. otce Benedikta XVI. v Miláně: Setkání Sv. otce s biřmovanci [L] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] **12:10** Zpravodajské Noeviny: 31. 5. 2012 **12:25** Rhodos **12:50** Přejeme si... **13:05** Nedělní čtení: Slavnost Nejsvětější Trojice **13:40** U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (58. díl) **14:55** Na druhé straně zdi **15:25** Platinové písničky (80. díl): Dechovka **16:00** Modlitba se zpěvy z Taizé **16:50** Pražská Loreta **17:15** Noekreace aneb Vandrování (141. díl) **17:25** Světec dvou národů **18:00** Krásy Čech a Moravy (15. díl): Staroměstské náměstí [P] **18:25** Sedmihlásky (64. díl) **18:30** Mašinky (10. díl): O srnečce a panu železničáři Mrázkovi – 1. díl **18:40** Hudební magazín Mezi pražci [P] **19:15** Mikroregion Východní Slovákco: Bánov **19:30** Cesta k andělům (64. díl): Mons. Tomáš Holub [P] **20:30** Apoštolská návštěva Sv. otce Benedikta XVI. v Miláně: Modlitební vigilie za účasti Sv. otce [L] **22:05** Hlubinami vesmíru s... [P] **22:45** Putování modrou planetou: Ekvádor země pod Andami **23:25** Setkání u studny (1. díl) – P. ThDr. Michael Slavík **0:10** Místo zvané domov **1:10** Matčiny slzy **1:30** Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 3. 6. 2012: 6:15 Nedělní čtení: Slavnost Nejsvětější Trojice **6:45** Pútník **7:00** Děkujeme vám, dnes zvláště maminkám: Oslavy 6. výročí vysílání televize NOE **8:20** Don Bosco: světec, který skákal salta **8:55** Vladyka **9:15** Rhodos **9:40** Čteme z křesťanských periodik [P] **10:00** Apoštolská návštěva Sv. otce Benedikta XVI. v Miláně: Mše svatá na letišti v Miláně [L] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] **12:25** Zpravodajský souhrn týdne [P] **13:15** Platinové písničky (81. díl): Dechovka [P] **13:50** Cesta k andělům (64. díl): Mons. Tomáš Holub **14:40** Noekreace aneb Vandrování (142. díl) [P] **14:55** MUDr. Roman Joch – Kde jsou hranice svobody náboženství: Islám a my **16:00** Po hladině: Moudrost **16:20** Příběh medvídky pandy (1. díl) **16:55** Sedmihlásky (65. díl) [P] **17:00** Noeland (55. díl) **17:30** JuniorTV Kopřivnice (26. díl) **17:50** Exit 316 MISE: Jak dostat rodiče do polepšovny **18:10** Na koberečku (128. díl) **18:20** Loď Boží **19:00** Léta letí k andělům (48. díl): Ilja a Věra Rackovi **19:20** Poselství svatých: František z Assisi **19:30** Čteme z křesťanských periodik **19:35** Poutní místa v Čechách a na Moravě: Velehrad **19:40** Přejeme si... [P] **20:00** Brána poutníků: Oratorium Jiřího Pavlici [P] **21:30** Octava dies (674. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **22:05** Modlitba se zpěvy z Taizé **23:40** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. **0:05** Zpravodajský souhrn týdne **0:55** Poslech Radia Proglas [L].

SVATÁ HORA – ČERVEN 2012

Pátek 1. 6. – Noc kostelů. Netradiční „večer otevřených chrámů“ (19–23 hod.) • prohlídky, koncerty, výstavy.

Čtvrtek 7. 6. – Těla a Krve Páně, slavnost • hudba při mši svatě v 17 hod.: P. Eben – mešní proprium SHS.

Neděle 10. 6. – oslava Božího Těla při mši svatě v 9 hod. • hudba: J. Eberlin – Eucharistická moteta • následuje eucharistický průvod.

Sobota 16. 6. – Neposkvrněného Srdce Panny Marie, památka • sobotní mše zůstávají zachovány.

Sobota 16. 6. – Korunovace – vigilie • vigilií zahájí latinské zpívané chorální nešpory v 18 hod., následuje modlitba růžence v 19 hodin, večerní mše svatá v 19.30 hodin a světelný průvod.

Neděle 17. 6. – Korunovace • mše svatě v 7.30, 9, 11 (tichá) a 15.30 hod. • hlavní mše svatá v 9 hod. s hudbou: A. Dvořák – Mše D dur • následuje průvod s milostnou soškou • odpolední varhanní koncert v 14 hod. (tit. varh. doc. J. Tůma) • možnost získání plnomocných odpustků • Mons. G. Leanza, ap. nuncius.

Čtvrtek 21. 6. – II. koncert cyklu „Hudba v nezvyklých souvislostech“ – večerní koncert v korunovačních kaplicích ve 20 hod. • premiérové provedení kompletního oratoria R. Rejška a P. P. Beneše, CSsR, „Maria – Vykoupená Země“, věnovaného Svaté Hoře • účinkují Jihočeská komorní filharmonie, spojené sbory, sólisté, řídí P. Chromčák.

Sobota 23. 6. – pouť řeckokatolíků • řeckokatolícká liturgie u korunovačního oltáře v 10 hod. • Mons. L. Hučko.

EXERCICIE:

1. 6. – 15. 6. Bůh volá různými způsoby • P. Anton Verbovský, CSsR

21. 6. – 24. 6. Exerciice pro rozvedené i znovu seždané • Mons. Aleš Opatrný

25. 6. – 29. 6. Ježíš uzdravuje ve svátostech • P. Josef Michalčík, CSsR

Srdečně zveme na **VII. CYKLOPOŮŽ z Přímětic do Jeníkova u Duchcova k Panně Marii – Matce Důvěry**. Start cyklopoutě: **neděle 17. 6. 2012 od fary v Příměticích v 15.00 hod.** • první nocleh v neděli v Nové Říši, druhý nocleh v pondělí na Sázavě, třetí nocleh v úterý v Brozanech • vyvrcholení cyklopoutě: mše svatá v kostele sv. Petra a Pavla v Jeníkově ve středu 20. 6. asi kolem 11.00 hod. Nocuje se pod stísechou ve vlastním spacáku na vlastní karimatce. Zavazadla poveze doprovodné vozidlo. **Přihlásit se** můžete na faře ve Vranově n. D. na čísle 515 296 384 nebo e-mailem na vrano@fatym.com. **Pokud 10 dní předem nebude přihlášeno alespoň 8 účastníků, cyklopoutě se konat nebude.**

CENAP (Centrum naděje a pomoci), Vodní 13, Brno NABÍZÍ:

Od 4. 6. 2012 kurz **PŘÍPRAVA K PORODU** pro nastávající rodiče. Postupně ve třech lekcích si budeme společně povídat, co se odehrává v těle ženy v průběhu těhotenství, při vlastním porodu, jak porod probíhá, co můžeme jako rodiče udělat pro zdárné narození miminka. Proto jsou na těchto setkáních vítáni i tatínci – budeme si povídat i o významu doprovázející osoby u porodu.

Workshop **CVIČENÍ V TĚHOTENSTVÍ**. V pondělí od 16.30 hodin určeno pro ženy od 12. do 28. týdne těhotenství a od 18 hodin pro ženy ve 3. trimestru. Ve středu dopoledne pro ženy ve 2. i 3. trimestru. Cvičení je příjemná relaxace, pomáhá předcházet potížím spojených s těhotenstvím a je výbornou přípravou těla k porodu.

Pro porodní asistentky a další zdravotníky 5. 6. 2012 doškolovací seminář: **KOJENÍ JE NEJEN MLÉKO, PROPOJENÍ MATKY A DÍTĚTE**. Přihlásit se mohou i nastávající maminky a kojící matky.

8. 6. 2012 workshop pro nastávající rodiče s názvem **POPRVÉ S MIMINKEM**, kde se dozví, co prožívá miminko bezprostředně po porodu, jaké jsou jeho potřeby v prvních chvílích po narození a co mohou udělat pro jeho šťastný start do života.

NE/PLODNÉ OBDOBÍ PO PORODU je název workshopu, který pořádáme 15. 6. 2012. Lze se po porodu obejít bez hormonální antikoncepce a přitom se vyhnout neplánovanému těhotenství? Jedinečná možnost dozvědět se, jak poznat, zda je možné při kojení otěhotnět a jak se účinně počítá vyhnout.

MASÁŽE KOJENCŮ jsou oblíbenou formou komunikace mezi maminkou a dítětem. V CENAP se můžete ve dvou lekcích naučit masážní techniky, které podporují zdraví dítěte a jeho psychomotorický rozvoj. Termín: 19. a 22. 6. 2012.

ABY DĚTI DOBRĚ SPALY je název workshopu, který pořádáme 22. 6. 2012 pro nastávající rodiče. Prozradíme Vám různé tipy a triky, jak pomoci uplakanému miminku.

Přihlášky na jednotlivé programy a kurzy najdete na www.cenap.cz.

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu Vás zve na **přednášku Mgr. Michala Semína MORÁLNÍ PŘÍČINY DNEŠNÍ FINANČNÍ KRIZE**, která se bude konat v **úterý 5. června 2012 v 18 hodin** v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

Liturgická čtení

Neděle 27. 5. – slavnost Seslání

Ducha Svatého

1. čt.: Sk 2,1–11

Ž 104(103),1ab+24ac.29bc–30.31+34
Odp.: srov. 30 (*Sešli svého Ducha, Hospodine, a obnov tvář země! Nebo: Aleluja.*)

2. čt.: 1 Kor 12,3b–7.12–13

nebo Gal 5,16–25

Ev.: Jan 20,19–23 nebo Jan 15,26–27; 16,12–15

Slovo na den: Přijměte Ducha

Svatého.

Pondělí 28. 5. – ferie

(v plzeňské katedrále: slavnost Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: 1 Petr 1,3–9

Ž 111(110),1–2.5–6.9+10c

Odp.: 5b (*Hospodin bude neustále pamatovat na svou smlouvu.*
Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Mk 10,17–27

Slovo na den: U Boha je možné

všechno!

Úterý 29. 5. – ferie

1. čt.: 1 Petr 1,10–16

Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4

Odp.: 2a (*Hospodin uvedl ve známost svou spásu.*)

Ev.: Mk 10,28–31

Slovo na den: V budoucím věku život věčný!

Středa 30. 5. – nez. památka sv. Zdislavy (v českých diecésích a v brněnské diecézi památka, v litoměřické diecézi svátek)

1. čt.: 1 Petr 1,18–25

Ž 147,12–13.14–15.19–20

Odp.: 12a (*Jeruzaléme, oslavuj Hospodina! Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mk 10,32–45

Slovo na den: Budou se mu posmívat.

Čtvrtek 31. 5. – svátek Navštívení Panny Marie

1. čt.: Sof 3,14–18

nebo Řím 12,9–16a

Iz 12,2–3.4bcd.5–6

Odp.: 6b (*Vládne nad vámi Svatý Izraele.*)

Ev.: Lk 1,39–56

Slovo na den: Můj duch jása.

Pátek 1. 6. – památka sv. Justina

1. čt.: 1 Petr 4,7–13

Ž 96(95),10.11–12.13

Odp.: srov. 13b (*Hospodin přichází řídit zemi.*)

Ev.: Mk 11,11–25

Slovo na den: Nenalezl nic jiného než listí.

Sobota 2. 6. – nez. památka sv. Marcelína a Petra nebo sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Jud 17.20b–25

Ž 63(62),2.3–4.5–6

Odp.: 2b (*Má duše po tobě žízní, Pane, můj Bože!*)

Ev.: Mk 11,27–33

Slovo na den: Kdo ti dal plnou moc, abys to dělal?

BREVIÁŘ PRO LAIKY

26. KVĚTNA – 2. ČERVNA 2012

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 27. 5.		PO 28. 5.		ÚT 29. 5.		ST 30. 5.		ČT 31. 5.		PÁ 1. 6.		SO 2. 6.			
Antifona	679	764	1150	1278	1166	1295	1768	1990	1378	1544	1708	1924	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	786	884	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	679	764	1151	1279	1166	1296	1376	1540	1378	1544	1708	1925	1666	1883		
Antifony	680	765	1151	1279	1167	1296	1183	1541	1379	1545	1214	1347	1229	1364		
Žalmy	813	914	1152	1280	1167	1297	1183	914	813	914	1214	1347	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	680	765	1155	1283	1170	1300	1770	1541	1380	1546	1710	1926	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	680	765	1155	1284	1170	1300	1376	1542	1380	1546	1385	1552	1669	1886		
Prosby	680	765	1155	1284	1171	1300	1771	1992	1380	1546	1711	1927	1655	1886		
Závěrečná modlitba	681	766	1156	1284	1171	1301	1377	1542	1381	1547	1385	1552	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	643	723	1156	1285	1172	1301	1187	1318	792	890	1219	1353	1233	1369		
Antifony	681	766	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	682	767	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	683	769	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1381	1547	1221	1356	1236	1372		
Závěrečná modlitba	684	769	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1381	1547	1222	1356	1236	1372		
Nešpory:	SO 26. 5.															
Hymnus	641	721	641	721	1160	1290	1176	1307	1377	1542	1660	1877	1714	1932	742	837
Antifony	676	760	685	770	1161	1290	1177	1307	1193	1543	1382	1549	1224	1358	743	838
Žalmy	676	760	685	770	1161	1291	1177	1308	1193	1997	1661	1878	1224	1359	743	838
Kr. čtení a zpěv	678	762	686	772	1164	1294	1180	1310	1777	1543	1382	1549	1717	1934	745	840
Ant. ke kant. P. M.	678	762	687	773	1164	1294	1180	1310	1377	1543	1383	1549	1385	1552	745	841
Prosby	678	763	687	773	1165	1294	1180	1310	1778	2000	1383	1550	1718	1936	745	841
Záv. modlitba	679	763	681	766	1165	1295	1181	1311	1377	1542	1381	1547	1385	1552	749	844
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

KNIHY Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

MODLITBA S IKONAMI

Henri J. M. Nouwen • Z angličtiny přeložila Vlasta Lišková

Henri Nouwen uvádí čtenáře do své zkušenosti modlitby s ikonami na příkladu čtyř slavných ruských ikon (ikona Trojice, Vladimírská Madona, Kristus, Soslání Ducha Svatého), které výrazně ovlivnily jeho duchovní život. Modlitba v autorově pojetí není něco odtrženého od praktického života, ale naopak, jde o úzké propojení všeho lidského s Božím tajemstvím, o vtažení celého lidského života do života Božího.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 114x165 mm, 80 stran + 4 strany barevné obrazové přílohy, 109 Kč

VÍTĚZIT BOŽÍ MOCÍ • VZPOMÍNKY ZNÁMÉHO EXORCISTY

Gabriele Amorth v rozhovoru s Marcem Tosattim • Z italského přeložil Ctirad Václav Pospíšil

Co víme o ďáblu? Bereme jeho existenci vážně, nebo jsme si ho zařadili mezi pohádkové bytosti? Jak může zlý duch ovlivňovat život člověka a jaké prostředky nabízí církev, abychom se mohli jeho působení bránit? Jaká rizika podstupuje ten, kdo navštěvuje kartáře, spiritistické seance, provozuje magii nebo se účastní satanistických rituálů? Na tyto a podobné otázky odpovídá zkušený exorcista, který se službě modlitby za uzdravení a osvobození

od Zlého věnuje 25 let. Nepředkládá čtenáři teoretické výpovědi, ale vybírá ze své bohaté životní zkušenosti množství konkrétních případů, s nimiž se setkal v roli Kristova kněze a exorcisty. Jeho poznatky získané dlouholetou praxí mohou být důležitou pomocí nejen pro ty, kteří se věnují podobné službě či duchovnímu doprovázení, ale i pro každého, kdo si chce ujasnit téma týkající se ďábla a vítězství nad zlem prostřednictvím Ježíše Krista.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 137x195 mm, 160 stran, 199 Kč

HROM UDEŘIL POTŘETÍ • ŽIVOTNÍ PŘÍBĚH JANA KŘTITĚLE

Jan Dobraczyński • Z polštiny přeložil Václav Slaviček

Jan Křtitel je jednou z výrazných postav Nového zákona. Jan Dobraczyński v jeho životním příběhu pečlivě zachoval biblické i zeměpisné reálie. Zásadní poselství knihy vychází z Janova vztahu k Bohu a k Ježíši jako Mesiáši, autor dotváří ale obraz Pánova předchůdce vlastními představami o lidském i duchovním vývoji jeho osobnosti, například nastíněním boje s pokušením.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., A5, 136 stran, 179 Kč

PRVOTINY DUCHA • ZAMYŠLENÍ NAD 8. KAPITOLOU LISTU ŘÍMANŮM

Raniero Cantalamessa • Z italského přeložil Ctirad Václav Pospíšil

Hluboká a zároveň velmi konkrétní reflexe o působení Ducha Svatého v každém křesťanovi, v církvi a ve světě. Autor vychází z 8. kapitoly Pavlova Listu Římanům a ukazuje, že je to Duch Svätý, který vede církev kupředu – vstříc Pánovu návratu.

Paulinky • Brož., 115x175 mm, 88 stran, 120 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzertní týdeník Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011
P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.